Χρόνια πολλά, *Εὔσκιε Πλάτανε*, καὶ πολλὰ μυαλά!—Πρόσεχε νηστεία νὰ μὴ μείνης πειά!—*Ἰδανικότης, Θεὰ τῆς Ἀγάπης, Αἰγυπτία Βασιλόπαις.* *(Θ,17)*

Μενεξεδένιο Ὄνειρο, οὔτω ἀποκαλοῦν τὰς Δεσποινίδας... Μωρή; Χαμάλη σέκαμαν, καϊμένο παιδί; Ἡ *Βασιλόπαις* πειὰ δὲν σε φιλεῖ!—*Αἰγυπτία Βασιλόπαις, Ἰδανικότης.* *(Θ,18)*

Στὸ φίλτατο ***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.*** Χίλιες εὐχές μας δέχθητι ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου· νὰ ἐκπληρωθῶσιν ὅλοι οἱ εὐγενεῖς καὶ ὡραῖοι πόθοι ποῦ ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή σου. Ἡ ζωή σου νὰ διέλθῃ σὰν γλυκύτατο τραγοῦδι. Ζῆθι, χαῖρε, εὐδαιμόνει, τῆς ἀνοίξεως λουλοῦδι.—*Ἰδανικότης, 25η Μαρτίου.* *(Θ,19)*

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι,

Η «Πανελλήνιος Αἰγυπτικὴ Ἕνωσις» ἱδρυθεῖσα ἐφέτος ὑπο τοὺς καλλιτέρους τῶν οἰωνῶν, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς περιεβλήθη ὑπὸ τῆς ἐκτιμήσεως ἁπάντων τῶν Συναδέλφων της. Μὴ φεισθεῖσα κόπων καὶ δαπανῶν κατήρτισε κόμμα ***ἰσχυρότατον,*** ὅπερ μὲ ζηλότυπον ὄμμα παρηκολούθησαν τὰ παλαίμαχα. Οἱ Ἑλληνόπαιδες οἱ ἐπὶ πατριωτισμῷ καὶ εὐγενέσιν αἰσθήμασι διακρινόμενοι, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν ἐνεκολπώθησαν τὸ ἔργον τῶν ξενητεμένων συναδέλφων των, αὐθόρμητοι ἔσπευσαν νὰ καταταχθῶσι στὸ Φιλοτιμοενωτικὸν στρατόπεδον, καὶ ἐν σμικρῷ χρόνῳ ἡ Ρούμελη, ὁ Μωρηᾶς, ἡ Θεσσαλία, ἡ Μακεδονία, ἡ Ἤπειρος, ἡ Θράκη, ἡ Μικρασία, αἱ Νῆσοι, πᾶσα γῆ ὅπου Ἑλληνοπαίδων καρδία πάλλει, ἀπέκτησαν ἀντιπροσώπους καὶ ὁπαδοὺς τῶν Αἰγυπτίων, αὐθορμήτως καὶ μετὰ φανατισμοῦ ἐνεργοῦντας ὑπὲρ ἐπιτυχίας των. Σήμερον δέ, φίλτατοι συνάδελφοι, παρουσιάζομεν πρὸ τῶν ὀμμάτων σας τὸ γιγαντιαῖον ἔργον σας. Εἰς ***χιλίους ἑκατὸν τριάκοντα*** ἀνέρχονται οἱ ὑποστηρικταί μας, τούτων δὲ ***ἐννεακόσιοι*** κομματικοί, δηλαδὴ ἄνω τοῦ ἡμίσεως τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ψηφοφόρων. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ φυλλομετρήσετε τὰς Διαπλάσεις, ρίψατε ἓν βλέμμα στὰς στήλας τῶν ἐγκρίσεων καὶ θὰ πεισθῆτε:

Ἑκατὸν τριάκοντα στὸ 53ον, τριάκοντα στὸ 52ον, ἑκατὸν ἑβδομήκοντα στὸ 51ον, ἑκατὸν στὸ 50ὸν, δέκα δέ, εἴκοσιν ἢ τριάκοντα καὶ περισσότερα ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 49ου. Κι' ὅλα αὐτὰ αὐθορμήτως οἱ φίλοι μας συνεισφέροντες ἐνέκρινον, μὲ ἐνθουσιασμὸν ἐνεργοῦντες καὶ ἕνα σκοπὸν ἔχοντες πῶς ν' ἀναδείξουν τὰ ξενητεμένα Ἑλληνόπουλα ***νικητάς.*** Μὴ πείθεσθε ποσῶς! μὴ δειλιάσετε! ἀπὸ τὰς δηλώσεις τοῦ κόμματος, ὅπερ τὸ Δημοψήφισμα ὡς ***μονοπώλιον*** ὑπελάβετο, καὶ ὅπερ ἀδικαιολογήτως ἀπαιτεῖ τετάρτην νίκην!!! Ἐνέκριναν 450 ψευδώνυμα, ἵνα μὴ ὅλως γυμνοὶ παρουσιασθῶσι, στὸ τελευταῖον φύλλον, καὶ τοῦτο ὅπως διὰ τοῦ ὄγκου τοῦ παρασύρωσι τὴν κοινὴν γνώμην. Ὄχι! μὴ παρασυρθῆτε, Συνάδελφοι! τὸ ἀντίθετον κόμμα ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολήν του, καιρὸς νὰ ἡσυχάσῃ, τῷ ἀρκοῦν αἱ δάφναι τριῶν νικῶν. Βοηθήσατε τὰ ξενητεμένα, τείνατε χεῖρα ἀρωγὸν στὸ ἔργον των, ἡ ***νίκη*** πτερυγίζει πέριξ τοῦ Συνδυασμοῦ των, συνδυασμοῦ ὅστις δύναται νὰ καυχηθῇ, ὅτι διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Διάπλασιν ἀνεφάνη τελειότερος αὐτός, περιλαμβάνων τὰ εὐγενέστερα, πατριωτικώτερα καὶ Ἑλληνοπρεπέστερα τῶν μέχρι τοῦδε ἐγκριθέντων ψευδωνύμων. Ἰδοὺ δὲ αὐτά, καμαρώσατέ τα ἀκόμη μίαν φοράν.

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ
ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ
ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΝΩΣΙΣ Η ΘΑΝΑΤΟΣ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ
ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ
ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
ΕΛΛΗΝΙΣ ΜΗΤΕΡΑ

Ἐπιβάλλεται πᾶσι τὸ ἄσπρισμα τῶν ἀνωτέρω ἐξόχων ψευδωνύμων· ψηφίζοντες αὐτὰ ἐξασφαλίζετε βραβεῖον ἐκλογέως ἀφ' ἑνός, κ' ἐπιτελεῖτε ὕψιστον καθῆκον ἀφ' ἑτέρου, ἐπιβοηθοῦντες τὰ ξενητεμένα Ἑλληνόπουλα τῆς Αἰγύπτου, τὰ ὁποῖα ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔχουν ὑψηλὰ τὸν πατριωτισμόν, ἀγαποῦν τὴν γλυκειὰ πατρίδα τους καὶ ξέρουν μὲ ἔργα νὰ δείχνουν τὴν ἀγάπη τους.

Φίλοι κι' ἀντίπαλοι! ὁ κομματισμὸς ἐκλειψάτω· μία φωνή, μία σκέψις, μία ἀπόφασις ἂς συνενώσῃ ὅλους, πῶς νὰ νικήσουν τὰ πρώτην φορὰν στὴν πολιτικὴν κονίσταν κατελθόντα ξενητεμένα Ἑλληνόπουλα. Ἐκεῖνος ποῦ θὰ θελήσῃ μὲ τὴν ψῆφον του νὰ καταστρέψῃ ἕνα τόσον ὡραῖον ἔργον, δὲν εἶνε *Ἕλλην.*

Ὄντες βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψετε τὴν τελευταίαν στιγμήν, εὐχαριστοῦμεν κ' εὐγνωμονοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων.

ΝΙΚΗ!!! ΘΡΙΑΜΒΟΣ!!!

Οἱ Ἀρχηγοὶ

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ
ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

Οἱ πρωτεργάται: *Κῆρυξ τοῦ Δικαίου, Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου, Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος, Νυκτοκόραξ, Ἰδανικότης, Αἰγυπτία Βασιλόπαις, Γλυψοκουτάλα, Ἕνωσις ἢ Θάνατος, Τσίρος, Βαρῶνος Σκαρπίας, Ἐλπιδοφόρος Σημαία, Ἀλεξανδρινὴ Καρμανιόλα, κλ.* *(Θ,10)*

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ

Εὐχαριστῶ ἀπείρως πάντας συγχαρέντας με, ἰδιαιτέρως Σύλλογον «Ἑλληνικὴ Νεότης», *Ἰδανικότητα, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Θεὰν τῆς Ἀγάπης, Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα.—**25 Μαρτίου.*** *(Θ,20)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. δελτάρια μὲ ὅλους τοὺς Κρῆτας. Ἀνταποδίδω θελκτικώτατα δελτάρια.—Ph. Poupoulidés, P. O. Box 148, Farmington, Conn, U. S. A. *(Θ,21)*

Παρῆλθεν ἔτος καὶ τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* ἐνθυμήθη νἀπαντήσῃ εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ τοῦ *Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς* καὶ νὰ ἔχῃ τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃ τὸνομοτεπώνυτου. Μήπως εἶνε χάριν τοῦ Δημοψηφίσματος; —*Κάρμεν.* *(Θ,22)*

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἀλεξάνδρεια, 1. — Διετάχθησαν ἀναχωρῆσαι διὰ Κάϊρον τρία τάγματα στρατοῦ, πρὸς φύλαξιν Πατριαρχείου Ἀνοικτοκάρδων.

Κάϊρον, 7. — Τρία τάγματα στρατοῦ Ἀνοικτοκάρδων ἀφίχθησαν. *(Θ,23)*

Διατάσσεται *Μενεξεδένιο Ὄνειρο* διπλασιᾶσαι φρουρὰν ἀνακτόρων Ἀνοικτοκάρδων πρὸς ἀποφυγὴν συρράξεων ἐκ μέρους ἀντιβασιλικῶν. — *Περιπατητὴς τοῦ Σεριφ* (Ὑπουργὸς Στρατιωτικῶν). *(Θ,25)*

Στὴν *25 Μαρτίου,* ἡμέραν ζηλευτή, ἐλάχιστον πληρόνω φόρον, ψῆφον μιὰ λευκή.—*Καμελιοφόρος.* *(Θ,26)*

Εὐχόμεθα *25 Μαρτίου* χρόνους πολλοὺς καὶ πᾶν ποθητόν. — *Βασιλόπαις, Θεὰ τῆς Ἀγάπης.* *(Θ,27)*

Απείρως εὐχαριστῶ φιλτάτας *Ρεμβάζουσαν Σεληνολάτριδα* καὶ *Ἰδανικότητα* διὰ συλλυπητήριά των.—*Βασιλόπαις.* *(Θ,28)*

Συνάδελφοι: Οἱ ὑποσημειούμενοι θὰ ἀγγελιοπολεμήσωμεν! Ὅστις ἡττηθῇ χάνει ζεῦγος παντόφλες. Προκαλοῦμεν μάρτυρας.—*Βασιλόπαις, Νυκτοκόραξ.* *(Θ,29)*

Καθυστερῆσαν ***Τηλεγράφημα.***—Γενέθλια φίλης *Φιλοπάτριδος Ἑλληνοπούλας*, ραίνω μὲ ἄνθη εὐτυχίας καὶ ὀλόθερμες εὐχές.—***Εὐχὴ τῆς Μάννας.*** *(Θ,30)*

Ἱδρυσιν παραρτήματος «Αἰγυπτιακῆς Ἑνώσεως» ἐν Βόλῳ γνηθσύνως χαιρετῶ. — ***Εὐχὴ τῆς Μάννας.*** *(Θ,31)*

Τὸ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀρχίζον τὴν ἔκδοσίν του φιλολογικὸν εἰκονογραφημένον δεκαπενθήμερον περιοδικὸν ***«Τυμφρηστὸς»*** ζητεῖ ἀνὰ ἕνα ἀνταποκριτὴν καὶ μίαν ἀνταποκρίτριαν ἀπανταχοῦ. Ἀπευθυντέον ***«Τυμφρηστὸν»*** Καρδίτσαν. *(Θ,32)*

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ **„ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"** ΤΟΥ 1908

Μὲ τὰς 432 σελίδας του—Μὲ τὰς 350 εἰκόνας του—Μὲ τὸ «Μυστηριῶδες Ἔγκλημα» τοῦ Βὲρν—Μὲ τὸν «Χρῆστον»—Μὲ τὸν «Μικρὸν Παραμάγειρον»—Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται:* ΑΔΕΤΟΣ *δραχ. ἢ φρ. χρ. 8.*—ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ *δραχ. ἢ φρ. χρ. 10.

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον

Ὁ ἄδετος τόμος τοῦ 1908 πωλεῖται ραμμένος (broché), μὲ χρωματιστὸν ἐξώφυλλον, ὡς τέλειον βιβλίον.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ετησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Εξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος *Ἐν Ἀθήναις, 20 Δεκεμβρίου 1908* *Ἔτος 31ο.—Ἀριθ. 3*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βερν)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. *(Συνέχεια)*

Τὰς πρώτας μάλιστα ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου τοῦ παρόντος ἔτους, αἱ ἀνησυχίαι, μᾶλλον ἢ ἧττον ἀόριστοι ἕως τότε, μετεβλήθησαν, διὰ σπουδαιοτάτους λόγους, εἰς τρόμον! Τὸν τρόμον αὐτὸν ἀπήχησαν ἀμέσως αἱ ἐγχώριοι ἐφημερίδες, καὶ ὁλόκληρος ἡ χώρα, ἡ περιλαμβανομένη μεταξὺ τῆς ὀροσειρᾶς καὶ τῆς πολίχνης Μόργκαντων, ἐπίστευσεν ὡς ἐγγίζουσαν τὴν καταστροφήν.

Τὴν νύκτα τῆς 4 πρὸς τὴν 5 Ἀπριλίου, οἱ κάτοικοι τοῦ Πλῆζεντ- Γ'κάρτεν ἀφυπνίσθησαν ὑπὸ σεισμοῦ, τὸν ὁποῖον συνώδευσε κρότος φοβερός. Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ὀροσειρᾶς ἔμελλε νὰ καταρρεύσῃ, ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀπέραντος θὰ ἠνοίγετο ἡ ἄβυσσος, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κατεβαραθροῦντο χωρία καὶ ἀγρεπαύλεις, εἰς ἀκτῖνα δέκα καὶ δεκαπέντε μιλίων,—κατελήφθησαν ὅλοι ὑπὸ πανικοῦ ἀκατανικήτου, καὶ ἐξελθόντες τῶν οἰκιῶν, ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τραποῦν εἰς φυγήν.

Ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινοτάτη. Στρῶμα πυκνῶν νεφῶν ἐβάρυνεν ἄνωθεν τῆς πεδιάδος. Καὶ τὴν ἡμέραν ἀκόμη, ἡ κορυφογραμμὴ τῶν Κυανῶν Ὀρέων δὲν θὰ ἦτο ὁρατή.

Ἐν τῷ μέσῳ τοιούτου σκότους, ἀδύνατον ἦτο νὰ διακρίνουν τὸ παραμικρόν, οὔτε νὰ ἀποκριθοῦν εἰς τὰς κραυγὰς αἱ ὁποῖαι ἀντήχουν πανταχόθεν. Ὅμιλοι περίτρομοι, ἄνδρες καὶ γυναικόπαιδα, προσεπάθουν νὰ εὕρουν τοὺς βατοὺς δρόμους, συνωστιζόμενοι ἀτάκτως καὶ θορυβωδῶς. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἠκούοντο ἔντρομοι φωναί:

— Σεισμός!

— Ἔκρηξις!

—Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ!...

Καὶ μέχρι τοῦ Μόργκαντων ἔφθασεν ἡ εἴδησις, ὅτι λίθοι, λάβαι καὶ σκωρίαι ἔπιπτον βροχηδὸν εἰς τὴν ἔξοχήν.

Ἂν ἦσαν ἐν τούτοις ἠρεμώτεροι, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐσκέπτοντο, ὅτι ἐν περιπτώσει ἐκρήξεως, οἱ κρότοι θὰ ἐξηκολούθουν ὁλονὲν ἰσχυρότεροι. Ὅτι φλόγες θἀνεφαίνοντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ, ὅτι φλογεροὶ ρύακες, ἀπὸ διαπύρους ὕλας, θὰ διέσχιζον τὰς πλευράς του, ὁρατοὶ κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔκαμνεν αὐτὴν τὴν σκέψιν, καὶ ὅλοι ἐβεβαίοναν μόνον, ὅτι εἰς τὰς οἰκίας των εἶχε γίνῃ αἰσθητὴ ἡ δόνησις τοῦ ἐδάφους. Ἡ δόνησις ὅμως αὐτὴ πιθανὸν νὰ ἐπροξενήθη ἁπλῶς ὑπὸ τῆς πτώσεως κανενὸς βράχου, ἀποσπασθέντος ἐκ τῶν πλευρῶν τοῦ ὄρους.

Ἀναποφάσιστοι, ἀγωνιῶδεις, ἐπερίμεναν ὅλοι εἰς τὸ ὕπαιθρον, ἕτοιμοι νὰ φύγουν πρὸς τὸ Μόργκαντων ἢ τὸ Πλῆζεντ-Γ'κάρτεν.

Μία ὥρα παρῆλθε, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε ἄλλο. Ἐλαφρὸς ζέφυρος, ἐμποδιζόμενος ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ μακροῦ προπυργίου τῶν Ἀπαλαχείων, μόλις ἐγίνετο αἰσθητὸς εἰς τὰ τραχέα φυλλώματα τῶν κωνοφόρων, τὰ ὁποῖα ἐφύοντο πυκνὰ παρὰ τὰ τέλματα.

Νέος λοιπὸν πανικὸς δὲν ἐγεννήθη, καὶ καθεὶς ἡτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, δὲν εἶχαν πλέον τίποτε νὰ φοβηθοῦν, καὶ ὅμως ὅλοι δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥραν πότε νὰ ἐξημερώσῃ.

Ὅτι κάτι ἔκτακτον συνέβη, ὅτι κάποιος πελώριος βράχος ἀπεσπάσθη καὶ κατεκυλίσθη ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ, τοῦτο ἐφαίνετο ἀναμφίβολον. Μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς θὰ ἠδύναντο εὐκόλως νὰ βεβαιωθοῦν, ἐπιθεωροῦντες τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, εἰς ἔκτασιν ὀλίγων μιλλίων.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἔξαφνα, περὶ τὴν τρίτην πρωϊνὴν ὥραν, — νέα ἐξέγερσις,— φλόγες ἀναλάμπουν ἄνωθεν τοῦ βραχώδους πλαισίου τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ.

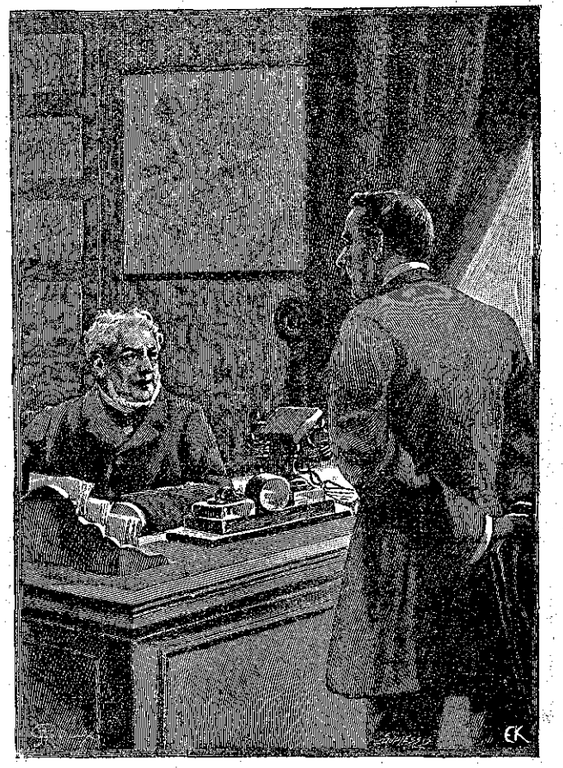

«Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, Κύριε Οὐάρδ...» (Σελ. 19, στ. α'.)

Ἀντανακλώμεναι ὑπὸ τῶν νεφῶν, φωτίζουν τὴν ἀτμόσφαιραν εἰς διάστημα μέγα. Συγχρόνως ἀκούονται κρακισμοί.

Πυρκαϊὰ λοιπὸν ἐξερράγη αὐτόματος εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος; καὶ εἰς ποίαν αἰτίαν ὠφείλετο ἄρά γε; Δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νὰ τὴν ἤναψεν οὐράνιον πῦρ, ἀφοῦ κανεὶς κεραυνὸς δὲν ἐτάραξε γύρω τὸν ἀέρα. Τροφὴ ὅμως, εἶνε ἀληθές, δὲν θὰ τῆς ἔλειπε. Διότι καὶ εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο, ἡ ὀροσειρὰ τῶν Ἀλλεγανείων εἶνε ἀκόμη δασώδης, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν Κυανῶν Ὀρέων, πολυάριθμοι δὲ κυπάρισσοι, ριπιδοφοίνικες (λατανιέρες) καὶ ἄλλα πυκνόφυλλα δένδρα θάλλουν ἐκεῖ.

—Ἔκρηξις!... Ἔκρηξις!...

Αἱ κραυγαὶ ἀντήχησαν πανταχόθεν. Ἔκρηξις!... Τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ δὲν ἦτο λοιπὸν εἰμὴ ὁ κρατὴρ ἑνὸς ἡφαιστείου, λανθάνοντος εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς ὀροσειρᾶς; Σβυσμένον ἐπὶ τόσα ἔτη, ἐπὶ τόσους αἰῶνας, τὸ ἡφαίστειον ἔμελλε νὰ ἐξανάψῃ τώρα;..Καὶ τὰς φλόγας ἐκείνας θὰ διεδέχετο ἄρά γε βροχὴ λίθων πεπυρακτωμένων, χάλαζα βλημάτων φλογερῶν; Καὶ αἱ λάβαι θὰ ἤρχιζαν ἐντὸς ὀλίγου νὰ καταβαίνουν, χείμαρρος πυρὸς ὁ ὁποῖος θὰ κατέκαιε τὰ πάντα εἰς τὴν διάβασίν του, θὰ κατέστρεφε πολίχνας, χωρία καὶ ἀγρεπαύλεις, ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, τὰς πεδιάδας της, τοὺς ἀγρούς της, τὰ δάση της, καὶ πέραν ἀκόμη τοῦ Πλῆζεντ-Γκάρτεν ἢ τοῦ Μόργαντων;

Αὐτὴν τὴν φοράν, τίποτε δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ σταματήσῃ τὸν πανικόν. Γυναῖκες σύρουσαι τὰ τέκνα των ὡς τρελλαὶ ἀπὸ τὸν φόβον, ἔτρεχαν πρὸς ἀνατολάς, διὰ νὰ πομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερον ἐκ τοῦ θεάτρου τῆς ἐπικειμένης καταστροφῆς. Ἄνδρες, ἀδειάζοντες τὰς οἰκίας των, παρελάμβαναν ἐν σπουδῇ ὅ,τι εἶχον πολυτιμότερον, καὶ ἄφιναν ἐλεύθερα τὰ κατοικίδια ζῷα, ἵππους, αἶγας, πρόβατα, τὰ ὁποῖα διεσκορπίζοντο ἔντρομα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ὁποία ἀταξία ἔμελλε νὰ προέλθῃ ἐκ τοῦ συναγερμοῦ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, εἰς τὴν σκοτεινὴν νύκτα, διὰ μέσου τῶν δασῶν ἐκείνων τῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὸ πῦρ τοῦ ἡφαιστείου, κατὰ μῆκος τῶν βάλτων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐκινδύνευαν νὰ ἐκχειλίσουν!... Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐτὸ τὸ ἔδαφος δὲν ἠπείλει νὰ ἐκλείψῃ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν φυγάδων;... Καὶ θὰ ἐπρόφθαναν ἄρά γε νὰ σωθοῦν, πρὶν ἢ ποταμὸς λάβας περιφλεγέθων ἤθελεν ἐκχυθῇ καὶ καλύψῃ ἐνώπιόν των τὴν γῆν, φράττων τὸν δρόμον καὶ καθιστῶν ἀδύνατον πᾶσαν φυγήν;...

Μερικοὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τοὺς κτηματίας τῆς περιοχῆς, φρονιμώτεροι, δὲν εἶχαν ἀναμιχθῇ μὲ τὸ ἔντρομον ἐκεῖνο πλῆθος, τὸ ὁποῖον αἱ προσπάθειαί των δὲν εἶχαν κατορθώσῃ νὰ συγκρατήσουν.

Προχωρήσαντες αὐτοὶ μέχρις ἀποστάσεως μιλλίου ἀπὸ τοῦ ὄρους, παρετήρησαν ὅτι βαθμηδὸν αἱ φλόγες ἠλαττοῦντο καὶ ὅτι πιθανὸν ἐπιτέλους νὰ ἔσβυναν. Πραγματικῶς, ἡ χώρα δὲν ἐφαίνετο πλέον ἀπειλουμένη ὑπὸ ἐκρήξεως. Οὐδεὶς λίθος εἶχεν ἐκσφενδονισθῆ, οὐδεὶς ρύαξ λάβας κατήρχετο τὸς κλιτύας τοῦ ὄρους, οὐδεὶς ὑποχθόνιος κρότος ἠκούετο. Οὐδὲν προμήνυμα τέλος τῶν σεισμικῶν ἐκείνων ἀναστατώσεων, αἱ ὁποῖαι εἰμποροῦν εἰς μίαν στιγμὴν νὰ καταστρέψουν ἄρδην ὁλόκληρον χώραν.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐφαίνετο ὀρθόν. Ἡ ἔντασις τοῦ πυρὸς ἔβαινεν ἐλαττουμένη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ. Ἡ ἀντανάκλασις τῶν νεφῶν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐξησθενεῖτο, ἡ ἐξοχὴ θὰ ἐβυθίζετο μετ' ὀλίγον εἰς βαθύτατον σκότος μέχρι πρωΐας.

Ἐν τούτοις οἱ φυγάδες εἶχαν σταματήσῃ εἰς ἀπόστασιν, ἡ ὁποία τοὺς ἐξησφάλιζεν ἐναντίον κάθε κινδύνου. Ἔπειτα, ἀναθαρρήσαντες, ἐπανῆλθον, καὶ μερικὰ χωρία, μερικαὶ ἀγρεπαύλεις, ἐπανεῦρον τοὺς κατοίκους των πρὸ τῶν πρώτων λάμψεων τῆς ἠοῦς.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἡ στεφάνη τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ μόλις διετήρει ὠχράς τινας ἀνταυγείας. Ἡ πυρκαϊὰ ἔσβυνε, βεβαίως ἐλλείψει καυσίμου ὕλης· καί, μολονότι ἦτο ἀκόμη ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ προέλευσίς της, ἠδύναντο ὁπωσδήποτε νὰ ἐλπίζουν ὅτι δὲν θὰ ἤναπτεν ἐκ νέου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅ,τι ἐφάνη βέβαιον εἶνε, ὅτι τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ, τὴν νύκτα ἐκείνην, δὲν ὑπῆρξε θέατρον ἡφαιστειογενῶν φαινομένων. Ἄρα εἰς τὴν περιοχήν του, οἱ κάτοικοι δὲν ἐφαίνοντο πλέον διατελοῦντες ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ἐκρήξεως ἢ σεισμοῦ.

Ἀλλ' ἰδοὺ αἴφνης, περὶ τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν, ἐνῷ ἀκόμη ὁ ὄγκος τοῦ βουνοῦ ἦτο βυθισμένος εἰς τὸ νύκτιον σκότος, παράδοξος κρότος ἠκούσθη διασχίζων ἄνωθέν του τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐν εἶδος ἄσθματος κανονικοῦ, συνοδευομένου ὑπὸ τῶν ἤχων ἰσχυροῦ πτερυγίσματος. Καὶ ἴσως, ἐὰν εἶχεν ἐξημερώσῃ, οἱ κάτοικοι τῶν ἀγρεπαύλεων καὶ τῶν χωρίων θὰ ἔβλεπον διερχόμενον ἐν ὄρνεον γιγαντιαῖον, τέρας τοῦ ἀέρος, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἀπέπτη ἐκ τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ, ἔφευγεν ὁλοταχῶς πρὸς ἀνατολάς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Εἰς τὸ Μόργκαντων

Τὴν 27 Ἀπριλίου, ἀναχωρήσας τὴν προτεραίαν ἐξ Οὐασιγκτῶνος, ἔφθασα εἰς Ραλείγην, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Βορείου Καρολίνας.

Πρὸ δύο ἡμερῶν, ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας μὲ εἶχε καλέσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ὁ προϊστάμενός μου μὲ ἀνέμενεν ὄχι χωρὶς κάποιαν ἀνυπομονησίαν. Ἰδοὺ ἡ συνομιλία, τὴν ὁποίαν ἔκαμα μαζί του καὶ ἡ ὁποία ἐπροκάλεσε τὴν ἀναγώρησίν μου:

«— Τζὼν Στρόκ, ἤρχισε λέγων ὁ διευθυντής· ἐξακολουθεῖτε νὰ εἶσθε ὁ ἱκανὸς καὶ ἀφοσιωμένος ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος εἰς πολλὰς εὐκαιρίας μᾶς ἔδωσε δείγματα ἱκανότητος καὶ ἀφοσιώσεως;...

— Κύριε Οὐάρδ, ἀπεκρίθην ὑποκλινόμενος, δὲν εἶμαι βέβαια ἐγὼ ὁ ἁρμόδιος νὰ σᾶς εἴπω, ἐὰν ἔχασα ἢ ὄχι μέρος τῆς ἱκανότητός μου... Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἀφοσίωσίν μου, εἰμπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι παραμένει ἀναλλοίωτος.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς, ἐδήλωσεν ὁ κ. Οὐάρδ, καὶ σᾶς θέτω ἁπλῶς καὶ μόνον αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, ἡ ὁποία εἶνε πλέον συγκεκριμένη: Εἶσθε ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος ὁ τόσον περίεργος, ὁ τόσον πρόθυμος νὰ ἐξιχνιάζῃ τὰ μυστήρια, οἷον σᾶς ἐγνώρισα ἔως τώρα;

— Εἶμαι, κύριε Οὐάρδ.

— Ὥστε τὸ ἔνστικτον τῆς περιεργείας δὲν ἐξησθένισεν ἐντός σας, ὡς ἐκ τῆς συνεχοῦς χρήσεως, τὴν ὁποίαν ἐκάματε;...

— Ὁλως διόλου!

— Τότε λοιπόν, ἀκούσατε.»

Ὁ κ. Οὐάρδ ἦτο τότε πεντηκοντούτης, ἐν ὅλῃ του τῇ διανοητικῇ ἀκμῇ, ἐξασκῶν τὰ ὑψηλά του καθήκοντα μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐσυνειδησίας. Ἐπανειλημμένως μὲ εἶχεν ἐπιφορτίσῃ μὲ δυσκόλους ἀποστολάς, τὰς ὁποίας διεξήγαγον ἐπιτυχῶς, καὶ ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν ἀκόμη. Διὰ τοῦτο μ' ἐξετίμα πολὺ ὁ διαπρεπής μου προϊστάμενος. Ἀλλ' ἀπό τινων μηνῶν, οὐδεμία εἶχε παρουσιασθῇ εὐκαιρία νὰ ἀναλάβω ὑπηρεσίαν, καὶ ἡ ἀργία αὐτὴ ὁμολογῶ ὅτι μ' ἐστενοχώρει. Φαντασθῆτε λοιπὸν μὲ πόσον ἐνδιαφέρον ἐπερίμενα νὰ κούσω τὴν ἀνακοίνωσιν, τὴν ὁποίαν θὰ μοῦ ἔκαμνεν ὁ κ. Οὐάρδ. Δὲν ἀμφέβαλλα ἄλλως τε, ὅτι διὰ κάτι σπουδαῖον μὲ εἶχεν ἐκλέξῃ.

Τῷ ὄντι, ἡ ὑπόθεσις περὶ τῆς ὁποίας μοὶ ὡμίλησεν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ἦτο σπουδαιοτάτη καὶ εἴλκυεν ὁλονὲν τὴν κοινὴν προσοχὴν ὄχι μόνον εἰς τὴν Βόρειον Καρολίναν καὶ εἰς τὰς γειτονικὰς Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικήν.

— Θὰ γνωρίζετε βέβαια, μοὶ εἶπε, τί συμβαίνει ἀπό τινος εἰς κάποιον μέρος τῶν Ἀπαλαχείων, ἐκεῖ εἰς τὰ πέριξ τοῦ Μόργκαντων....

— Μάλιστα, κύριε Οὐάρδ, καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου, τὰ φαινόμενα αὐτά, παράδοξα τοὐλάχιστον, εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐξάπτουν τὴν περιέργειαν καὶ ἀνθρώπων ὀλιγώτερον περιέργων ἀπὸ ἐμέ...

— Ὅτι εἶνε παράδοξα, καὶ πολὺ μάλιστα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶνε νὰ μάθωμεν, ἐὰν τὰ φαινόμενα, τὰ παρατηρηθέντα εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ, ἀποτελοῦν κίνδυνον διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους ἐκείνου, ἐὰν εἶνε οἱ πρόδρομοι καμμιᾶς ἐκρήξεως ἡφαιστείου ἢ κανενὸς καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ.

—Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, κύριε Οὐάρδ.

—Τότε, Στρόκ, πρέπει ἐξάπαντος νὰ μάθωμεν περὶ τίνος πρόκειται. Καὶ ἂν τῷ ὄντι ὑφίσταται κίνδυνος καταστροφῆς, ὀφείλομεν τοὐλάχιστον,— διότι τί ἄλλο θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν;— νὰ εἰδοποιήσωμεν ἐγκαίρως τοὺς ἀπειλουμένους.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ καθῆκον τῆς ἀρχῆς, κύριε Οὐάρδ, ἀπεκρίθην. Πρέπει νὰ ἐξιχνιάσωμεν τί συμβαίνει ἐκεῖ-πέρα...

—Ἀκριβῶς, Στρόκ· φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ ἐξιχνίασις παρουσιάζει σπουδαίας δυσκολίας. Λέγουν ἐκεῖ, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἐσωτερικόν. Ἀλλ' ἐδοκίμασε ποτὲ κανεὶς νὰ τὸ κάμῃ, καὶ ὑπὸ συνθήκας εὐνοϊκὰς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν; Δὲν τὸ πιστεύω, καί, κατὰ τὴν γνώμην μου, μία ἀπόπειρα σοβαρὰ καὶ μετρημένη, θὰ ἠμποροῦσε νὰ φέρῃ καλὸν ἀποτέλεσμα

— Τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον, κύριε Οὐάρδ, νομίζω δὲ ὅτι αὐτὸ εἶνε ζήτημα δαπάνης.

— Δαπάνης πολὺ δικαιολογημένης, Στρόκ· διότι δὲν πρέπει νὰ λυπηθῶμεν χρήματα, ὅταν πρόκειται νὰ καθησυχασθῇ ὁλόκληρος λαὸς ἢ νὰ προειδοποιηθῇ διὰ ν' ἀποφύγῃ ἐπικειμένην καταστροφήν. Ἄλλως τε, εἶνε ἄραγε βέβαιον ὅτι τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ εἶνε τόσον ἀπρόσιτον καὶ ἀδιαπέραστον, ὅσον ἰσχυρίζονται; Καὶ ποῖος ἠξεύρει μήπως συμμορία κακούργων κατέστησε τὸ βουνὸν ἐκεῖνο καταφύγιον, *λημέρι* της, *ἀναβαίνουσα καὶ καταβαίνουσα ἀπὸ δρόμους*, τοὺς ὁποίους μόνη αὐτὴ γνωρίζει;

—Πῶς, κύριε Οὐάρδ; ἔχετε τὴν ὑποψίαν ὅτι κακοῦργοι...;

—Εἰμπορεῖ, Στρόκ, νὰπατῶμαι, καὶ πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἐκεῖ νὰ ὀφείλεται εἰς αἴτια φυσικά. Ἀλλ' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ὀφείλομεν νὰ ἐξακριβώσωμεν, καὶ μάλιστα τὸ ταχύτερον.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε μίαν ἐρώτησιν, κύριε Οὐάρδ;

—Ὁρίστε.

—Ἀφοῦ ἐπισκεφθῶμεν τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ, ἀφοῦ μάθωμεν τὴν αἰτίαν τῶν φαινομένων ἐκείνων, ἐὰν βεβαιωθῶμεν ὅτι ὑπάρχει κρατὴρ καὶ ὅτι ἐπίκειται ἔκρηξις, θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν;

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΒΡΟΧΗ

Ἀγαπητοί μου,

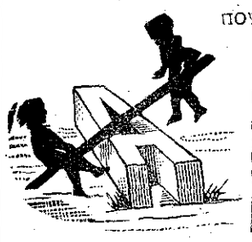

ΠΟΥΕ—δὲν εἶδα τὸ ρολόγι μου διὰ νὰ σᾶς 'πῶ τί ὥρα ἦτο,— μ' ἐξύπνισεν εἰς τὸ κρεββάτι μου ὁ τρομερὸς κρότος τῆς θυέλλης. Ἔφυσοῦσε μὲ μανίαν. Ἔβρεχε μὲ μανίαν ἀκόμη μεγαλειτέραν. Καὶ συγχρόνως ἔπιπτε χάλαζα, ἡ ὁποία, καθὼς βλέπω σήμερον εἰς τὰς ἐφημερίδας, εἶχε «μέγεθος λεπτοκαρύου». Φανταστῆτε λοιπὸν τὸ πανδαιμόνιον τῶν κρότων, τὴν τυμπανοκρουσίαν ἐπὶ τῆς στέγης καὶ τῶν ὐαλοπινάκων, τὴν συνοδευομένην ἀπὸ τὸ πλατάγισμα τῶν κρουνῶν, ἀπὸ τοὺς βρυχηθμοὺς τοῦ ἀνέμου, ἀπὸ τὰς ὀμοβροντίας τῶν κεραυνῶν!.. Ἀληθινὴ κοσμοχαλασιά!...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ποιητάς μας, ὁ κ. Λάμπρος Πορφύρας, εἰς ἓν ὡραῖόν του ποίημα, προσωποιεῖ τὴν βροχήν, καὶ τὴν φαντάζεται ὡς Τσιγγάναν, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ παίξῃ τὸ ντέφι της εἰς τὰ παράθυρά του. Θαυμάζω τὴν παρομοίωσιν, ἀλλά, διὰ τὴν ἀποψινὴν τοὐλάχιστον βροχήν, τὴν εὑρίσκω ἀνεπαρκῆ. Εἶνε δυνατὸν μία Τσιγγάνα νὰ κάμνῃ ὅλον αὐτὸ τὸ κακόν; Χορὸς ὁλόκληρος Τσιγγάνων, χορὸς Μεγαιρῶν, χορὸς Μαινάδων, χορὸς Κορυβάντων, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐπερικύκλωσε ἀπόψε τὸ πτωχόν μου σπίτι! Χίλια ντέφια παίζουν ὁλόγυρα εἰς τὸ σκότος, ντέφια ὑπερφυσικά, ὑπεράνθρωπα. Καὶ οἱ κρότοι των, ἀντὶ ἡδονῆς, μοῦ προξενοῦν τώρα φόβον. Τὸν ἀόριστον καὶ τὸν ἀδικαιολόγητον ἐκεῖνον φόβον, τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα πρὸ τῶν φαινομένων τῆς φύσεως, ὅταν μᾶς παρουσιάζωνται εἰς ὅλην των τὴν ἔντασιν. Τὸ σπίτι ἀντέχει, ἀλλὰ νομίζεις ὅτι θὰ καταρρεύσῃ. Ἡ ραγδαία βροχὴ σὲ κάμνει νὰ φοβῆσαι πλημμύραν. Τὸ μανιῶδες νερόν, τοῦ ὁποίου ἀκούεις τοὺς ἀτελευτήτους κρότους, νομίζεις ὅτι συσσωρεύεται κάτω καὶ ἀναβαίνει διὰ νὰ σὲ πνίξῃ. Καὶ τὸν φόβον σου ἐπαυξάνει ἡ ἐκτυφλωτικὴ λάμψις τῆς ἀστραπῆς καὶ ὁ κανονοβολισμὸς τοῦ «σμερδαλέου» κεραυνοῦ...

Ἔπειτα λέγουν ὅτι ἡ θύελλα εἶνε ὡραία. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ὡραῖον ἕνα πρᾶγμα ποῦ σὲ κάμνει νὰ αἰσθάνεσαι ὅλην σου τὴν μικρότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν,—ἕνα πρᾶγμα ποῦ γεννᾷ, καὶ εἰς τὰ στήθη τοῦ γενναιοτέρου ἀνθρώπου, τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὸν φόβον;

Καὶ ὅμως εἶνε κάτι δυνατὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ θαυμάσιον. Ἡ ἀσφαλὴς στέγη, ἡ ὁποία μᾶς προφυλάσσει, εἶνε ἱκανὴ νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ τὸν ἔμφυτον, τὸν ἀδικαιολόγητον φόβον, καὶ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ θαυμάσωμεν ὅλην αὐτὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν. Ναί, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ συλλογισθῶμεν τίποτε ἄλλο ταπεινότερον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, —οὔτε τὰ σπαρτά, τὰ ὁποῖα πιθανὸν θὰ βλάψῃ ἡ χάλαζα, οὔτε τὰ χρήσιμα δένδρα, τὰ ὁποῖα θὰ ξερριζώσῃ ὁ ἄνεμος, οὔτε τὰ ὑπόγεια, τὰ ὁποῖα θὰ πλημμυρίσῃ ἡ βροχή, οὔτε τὴν αὐρινὴν ἐορτήν; ἡ ὁποία πιθανὸν θ' ἀναβληθῇ ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ, οὔτε τὲς λάσπες, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς δυσκολεύσουν τυχὸν νὰ κάμωμεν τὰς ἐπισκέψεις μας, ἢ θὰ ματαιώσουν τὴν σχεδιαζομένην ἐκδρομήν, οὔτε τὴν ὀμβρέλλαν ἡ ὁποία ἔσπασε, οὔτε τὸ ἀμάξι μας, τὸ ὁποῖον... δὲν ἔχομεν!

Ὅλα, βλέπετε εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε σχετικά. Ἡ ἰδία βροχὴ εἰμπορεῖ νὰ μᾶς φανῇ ἄσχημη ἢ ὡραία, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ συμφέροντά μας. Ἡ ἰδία βροχὴ εἰμπορεῖ εἰς ἄλλους ἀνθρώπους νὰ φανῇ ὡραία, καὶ εἰς ἄλλους τερατώδης. Ἄλλοι νὰ τὴν εὐλογήσουν, καὶ ἄλλοι νὰ τὴν καταρασθοῦν. Διότι δὲν πιστεύω νὰ αἰσθανθῇ τὸ ἴδιον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἀπολαύσῃ ὡς θέαμα ἀπὸ ἓν παράθυρον, καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ εὑρεθῇ ἔξω καὶ θὰ γίνῃ *μούσκεμα*. Οὔτε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κάτι ἔχει νὰ καρπωθῇ ἀπὸ μίαν βροχήν, καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ζημιωθῇ ἀπὸ αὐτὴν ἀσφαλῶς.

Ἀλλ' εἶνε μία ἀρχὴ τῆς Αἰσθητικῆς αὐτό, ὅτι τὸ ὡραῖον δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ ὠφέλιμον. Διὰ νὰπολαύσῃ κανεὶς τὸ ὡραῖον, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, διὰ νὰ αἰσθανθῇ ὅλην τὴν ἡδονήν, τὴν ὁποίαν παρέχει, πρέπει νὰ βάλῃ κατὰ μέρος κάθε ἰδέαν ὠφελείας ἢ βλάβης. Ἓν *ἄσχημον-ὠφέλιμον* μᾶς *φαίνεται* συχνότατα ὡραῖον. Ἓν ὡραῖον-βλαβερὸν μᾶς φαίνεται πάντοτε ἄσχημον. Καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν εἴμεθα, βλέπετε, ἠπατημένοι.

Ὅ,τι ἰσχύει διὰ τὸ φυσικὸν ὡραῖον, ἰσχύει καὶ διὰ τὸ τεχνικὸν ὡραῖον. Καὶ εἰς τὴν Τέχνην ἐπίσης, διὰ νὰπολαύσωμεν ἀγνῶς καὶ τελείως, πρέπει νὰποβάλωμεν τὴν ἰδέαν τῆς ὠφελιμότητος. Ἕνα ποίημα π. χ. εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὡραῖον ἢ ἄσχημον, ἀνεξαρτήτως τοῦ πρακτικοῦ σκοποῦ του, τοῦ καλοῦ ἢ κακοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ τυχὸν νὰ φέρῃ. Τὸ ὡραῖον διὰ τὸ ὡραῖον —ἡ Τέχνη διὰ τὴν Τέχνην.

Ἀλλ' ἀρχίσαμεν ἀπὸ τὴν βροχὴν κ' ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Αἰσθητικήν. Ἂς σταματήσωμεν ἕως ἐδῶ, διότι ποιὸς ξέρει ποῦ εἰμποροῦμεν νὰ φθάσωμεν!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ὁ Γιάννης εἶνε τὸ μεγαλείτερο παιδὶ μέσα σὲ πέντε παιδιά. *Γιαννάκη* αὐτὸν δὲν τὸν λέγουν, γιατὶ κανεὶς ποτὲ δὲν τοῦ μιλῇ χαϊδευτικά. Εἶνε ἑπτὰ χρονῶν· ἀπὸ τώρα ὅμως τὰ χεράκια του ἔχουν κάμῃ πολλὲς δουλειὲς καὶ τὰ ποδαράκια του πολλοὺς δρόμους.

Αὐτὸς κάμνει ὅλες σχεδὸν τὲς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ,—γιατὶ ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του δουλεύουν στὸ ὀφαντουργεῖο,— αὐτὸς νανουρίζει τὸ μωρό, αὐτὸς προσέχει τὰ ἄλλα τρία διαβολάκια, τἀδέλφια του.

Τί ἔχει νὰ κάμῃ ποῦ εἶνε μικρός! Ὁ Γιάννης ἔχει θάρρος καὶ ζῆλον. Καὶ τὰ ἀδύνατα χέρια του τὰ δυναμόνει ἡ ἀνάγκη, καὶ κάμνουν θαύματα.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Γιάννη εἶνε πολὺ-πολὺ πτωχή. Τόσο πτωχή, ὥστε ὅλοι μαζί, ἑπτὰ ψυχές, ἔχουν ἕνα μόνο δωμάτιο, καὶ αὐτὸ ὄχι μεγάλο. Τὰ θυρόφυλλα δὲν κλείνουν καλά, μερικὰ τζάμια λείπουν, οἱ τρύπες εἶνε φραγμένες κουτσὰ-στραβὰ μὲ χαρτί, καὶ ὁ παγωμένος ἄνεμος τοῦ Δεκεμβρίου μπαίνει ἀπὸ τὲς χαραμάδες καὶ σφυρίζει φρικτὰ μέσα στὸ γυμνὸ δωμάτιο.

Πάει καὶ ὁ μπουφές, ποῦ ἀράδιαζαν τὰ πιατικάτους, πάει καὶ ὁ κομμός, ποῦ ἐφύλαγαν τὰ ροῦχά τους. Μόλις τοὺς ἔμεινε ἕνα κουτσὸ τραπέζι, καὶ δυὸ σεντούκια παλιά...

Ποιὸς τοὺς φταίει; Κανείς. Δὲν εἶχαν τύχη, νά!

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Ὁ Γιάννης, πολὺ σκεπτικός, ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ ἂν θὰ ἤρχετο καὶ φέτος νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ ὁ Ἅγης-Βασίλης.

— Αὐτὰ εἶνε γιὰ τοὺς πλουσίους! τοῦ ἀπεκρίθη μὲ ἀπότομον τρόπον ὁ πατέρας του.

Καὶ ἡ μητέρα του ἀναστέναξε καὶ ἐσκούπισε μὲ τὸ χέρι της ἕνα δάκρυ, ποῦ ἦταν ἕτοιμο νὰ στάξῃ ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ὁ Γιάννης δὲν εἶπε λέξι, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε καὶ νὰ τὸ παραδεχθῇ. Γιατὶ νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ φέτος ὁ Ἅγης-Βασίλης; Μήπως τοῦ ἔκαμαν κανένα κακό; Ὁ πατέρας του θὰ εἶχε λάθος.

Καὶ κρυφά, παίρνει ὁ Γιάννης τὰ ὡραῖα κυριακάτικά του παπούτσια, — τί ὡραῖα, ποῦ καὶ αὐτὰ ἦσαν παλιὰ καὶ μπαλωμένα — καὶ τὰ λουστράρει καλὰ-καλά. Ὅταν τὰ ἔκαμε κ' ἐγυάλισαν σὰν καθρέφτες, ἔναβάρος τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος, καὶ ἡ γλυκειὰ ἐλπίδα ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ.

«Τὰ ἔκαμε κ' ἐγυάλισαν σὰν καθρέφτες...» (Σελ. 20, στ. β'.)

Τώρα ἐλπίζει. Τί; Κ' αὐτὸς καλὰ-καλὰ δὲν τὸ ξέρει. Ἀλλὰ ὁ Ἅγιος Βασίλης εἶνε τόσο καλὸς κ' ἔχει τόσα πολλὰ παιχνίδια στὸ δισάκκι του!...

Τὴ νύκτα εἶδε 'στὸν ὕπνο του ἕνα πλῆθος ὡραῖα πράγματα. Τόπια χρωματιστά, στρατιωτάκια μολυβένια, ἀλογάκια ξύλινα, ταμπουρλάκια, μπομπόνια χρυσᾶ, ἐχόρευαν ἐμπρός του. Εἶδε καὶ τὸν Ἅγιο-Βασίλη φορτωμένο παιχνίδια πολύτιμα νὰ γυρίζῃ τὰ σπίτια καὶ νὰ τὰ ρίχνῃ ἀπὸ τὶς καμινάδες μέσα στὰ τζάκια, ὅπου τὰ ἐπερίμεναν ἕνα σωρὸ παιδικὰ παπουτσάκια.

Καταχαρούμενος, ὁ Γιάννης ἐξύπνησε. Γρήγορα-γρήγορα κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως εἶχε βάλῃ κανένα παιγνίδι καὶ στὰ δικά του.

Ἀλλοίμονο! τὰ παπουτσάκια του τὰ βρῆκε ἐκεῖ, ὅπως τὰ εἶχε ἀφίσῃ χθές, γυαλισμένα, ἀλλὰ ἀδειανά... Δύο χονδρὰ δάκρυα ἐκύλησαν ἐπάνω 'στὰ ἰσχνὰ μάγουλα τοῦ μικροῦ.

— Καὶ ὅμως ἤμουν τόσο φρόνιμος!... ἐψιθύρισε στενάζων.

Ἔξαφνα ἐσυλλογίσθη καὶ χαμογέλασε:

— Καταλαβαίνω... εἶνε γιατὶ δὲν ἔχουμε τζάκι. Ἀπὸ ποῦ θὰ μοῦ κατέβαζε ὁ Ἅγης-Βασίλης τὰ παιχνίδια μου; Ἀλήθεια τὸ τζάμι μας ἦταν σπασμένο. Μὰ ποῦ νὰ τὸ ἰδῇ μέσα σὲ τόσο σκοτάδι!...

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

"MISSES' CLUB,,

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *μόνη.*

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *μὲ κακίαν:* — Ὁ κόσμος κοροϊδεύει τὰ γεροντοκόριτσα, ἀλλὰ καὶ αὐτά, ἔννοια σας, θὰ ἐκδικηθοῦν μὲ τὸ «Μίσσες Κλούμπ». Θὰ στρώνουν πετσέτα, καὶ δὲν θαρίνουν ἀλιβάνι στο οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα!... Μόνον αἱ δεσποινίδες θὰ εὑρίσκουν χάριν ἐνώπιόν των, ἀλλά, ἐννοεῖται, αἱ δεσποινίδες ποῦ ἐπέρασαν τὰ τριάντα χωρὶς νὰ παντρευθοῦν. Οἱ ἄλλες δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν!...

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ΦΛΩΡΑ, ΔΙΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. *('Η Δὶς Κλεοπάτρα εἶνε ἐνδεδυμένη ἐπιδεικτικῶς καὶ φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους τέσσαρα - πέντε μετάλλια μὲ τὰς ταινίας των. 'Ιδιόρρυθμος, ἀλλὰ χωρὶς ἀλαζονείαν.)*

ΦΛΩΡΑ, *μὲ οἰκειότητα, εἰσάγουσα τὴν Δα Κλεοπάτραν:* — Ὁρίστε, περᾶστε, κυρία Κλεοπάτρα. *(Καθ' ἑαυτήν, ἐνῷ ἡ Δὶς 'Αγκαθίδου δεξιοῦται τὴν ἐπισκέπτριαν:)* Νά, δὲν σᾶς τὰ ἔλεγα;... Ἔβγαλε πάλι ὅλο της τὸ τενεκετζίδικο!... Στὸν καιρό μου, τὰ κορίτσια δὲν ἐφοροῦσαν παρὰ κανένα μενταλλιονάκι, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ μπαμπᾶ ἢ τῆς μαμμᾶς... ἢ κανένα σταυρουλάκι, περασμένο σὲ μαῦρο βελουδάκι... Τώρα κρεμοῦν παράσημα σὰν στρατηγοί. Καὶ ὅμως δὲν πατρεύονται! δὲν πατρεύονται! δὲν παντρεύονται! *('Εξέρχεται μὲ φούριαν. 'Εν τῷ μεταξὺ ἡ Κλεοπάτρα, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Δος 'Αγκαθίδου, βγάζει τὸ καπέλο της.)*

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ΔΙΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *καθημένη εἰς μίαν πολυθρόναν:* — Λοιπὸν ἡ περίφημη αὐτὴ συνεδρίασις;...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *μεγαλοπρεπῶς:* — 'Αρχίζει!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *κυττάζουσα γύρω της:* — Βλέπω ὅτι αἱ ὀπαδοὶ τῶν ἰδεῶν σου σπανίζουν.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *μὲ πεῖσμα:* — Ὄχι δά! γιὰ πρώτη φορά... Ἄφισε, νὰ τὸ μάθουν ἀκόμη...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Κρῖμα 'ς τὸν κόπο, ποῦ ἔβαλα καὶ τὰ παράσημά μου...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *ὡς ἄνω:* — Τί; φοβᾶσαι μὴ σοῦ συναχωθοῦν;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Μὰ οὔτε ἡ Κλεονίκη νὰ μὴν ἔλθῃ!

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ἄ, δὲν πιστεύω νἀργήσῃ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ἐν τῷ μεταξὺ... δός μου νὰ ἰδῶ τὸ Καταστατικόν.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *ἔκπληκτος:* — Τί νὰ ἰδῇς;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Τὸ πρόγραμμα... τὴν ἐγκύκλιο... τὴν προκήρυξίσου ἐπιτέλους.

«Περάστε, κυρία Κλεοπάτρα...» (Σελ. 20, στ. γ'.)

ΔΙΣ ΑΓΚΘΙΔΟΥ, *τείνουσα πρὸς αὐτὴν ἓν ἔντυπον φυλλάδιον:* — Ὁρίστε. Μ' ἀλήθεια, δὲν ξέρεις ἀκόμη τὸ Καταστατικόν μας;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. — Ὄχι, ἀλλὰ ὑπέγραψα ἐπειδὴ εἶχα ἐμπιστοσύνην. *('Αναγινώσκουσα τὸ ἔντυπον:)* «Ἄρθρον πρῶτον. — Τὸ *Μίσσες Κλοὺμπ* εἶνε προσιτὸν εἰς ὅλας ἐκείνας, τὰς ὁποίας ὁ κόσμος χαρακτηρίζει διὰ τῆς ἐπωνυμίας *γεροντοκόρη.* — Ἄρθρον δεύτερον: Ἕκαστον μέλος πληρόνει ὡς ἐτησίαν συνδρομὴν δραχ. 25. — Ἄρθρον τρίτον: Αἱ συνεδριάσεις θὰ γίνωνται ἑκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, ἀπὸ τὰς δύο ἕως τὰς ἑπτὰ μ. μ. Θὰ προσφέρεται τσάϊ καὶ διάφορα ἄλλα ἀναψυκτικά.» *(Διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν:)* Δεκτὸν παμψηφεί!... *(Αναγινώσκουσα:)* «Ἄρθρον τέταρτον: Τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ *Μίσσες Κλοὺμπ* θὰ εἶνε: 1ον νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀνθρωπότητος...» *(Καθ' ἑαυτήν:)* Ἔτσι ἔ; δυστυχισμένη ἀνθρωπότης!... *('Αναγινώσκουσα:)* «2ον Νὰ ἐπιδιώξῃ διὰ παντὸς μέσου δυνατοῦ ἢ ἀδυνάτου...» *(Πρὸς τὴν Δδα 'Αγκαθίδου:)* Τί, παραδείγματος χάριν;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Δὲν ξέρω... θὰ ἰδοῦμε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Πολὺ καλά! *('Αναγινώσκουσα:)* «Διὰ παντὸς μέσου δυνατοῦ ἢ ἀδυνάτου, καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου διὰ τὰς γυναῖκας. — Ἄρθρον πέμπτον: Ἐν κλειδοκύμβαλον θὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μελῶν πρὸς ἐνόχλησιν τῶν γειτόνων. Ἐπίσης καὶ μία Βιβλιοθήκη, ἀποτελουμένη ἀποκλειστικῶς ἀπὸ συγγράμματα περὶ χειραφεσίας καὶ ἀπὸ διάφορα ἔργα κυριῶν ἀγάμων. — Ἄρθρον ἕκτον: Σκύλοι, γάτες, παπαγάλοι, πίθηκοι, ἀποκλείονται.» *(Διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν:)* Διατί τάχα; Διὰ νὰ μὴν ὁμοιάζουν αἱ συνεδριάσεις μας μὲ τὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς;...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Μὰ νά, θέλω νὰ 'πῶ... *(γελῶσα:)* ὅτι τὰ ζῷα αὐτὰ θὰ κωλυσιεργοῦσαν.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ. *δυσηρεστημένη:* — Ἐσὺ πιὰ ὅλα τὰ παίρνεις στὸ ἀστεῖο.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Θέλεις νἀφίσω τὰ στεῖα καὶ νὰ σοῦ 'πῶ τὴν γνώμην μου σοβαρῶς, εἰλικρινῶς;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Παρακαλῶ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *δεικνύουσα τὸ φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσε:* — Τὸ πρόγραμμά σου, διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, δὲν εἶνε βέβαια τίποτε νέον. Ἀλλὰ ἐδῶ, εἰς τὸν τόπον μας, θὰ κατακριθῇ καὶ θὰ γελοιοποιηθῇ.

«Νὰ τὴν φέρω λοιπὸν μέσα...» (Σελ. 22, στ. α'.)

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, *μὲ πεῖσμα:* — Νομίζεις;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Εἶμαι βεβαία.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ἔστω. Ἀλλὰ τί μᾶς μέλει; Ἂς λέγουν!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Πῶς τί μᾶς μέλει! Ὅταν γελοιοποιηθῇ ἡ ἰδέα, δὲν θὰ εὕρῃ ὀπαδούς. Καὶ χωρὶς ὀπαδούς, χωρὶς μέλη, πῶς θὰ ἐπιδιώξωμεν τοὺς σκοπούς μας;

ΔΙΣ ΑΑΚΑΑΙΔΟΥ: — Αὐτὰ ποῦ θέλω, εἶνε σωστά; εἶνε δίκαια:

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *μὲ δισταγμόν:* — Δὲν λέγω ὄχι... δίκαιον εἶνε νὰ ἔχουν ψῆφον καὶ αἱ ἀνεπτυγμέναι γυναῖκες, ἀφοῦ ἔχουν καὶ οἱ πλέον ἀμαθεῖς ἄνδρες... ἀλλά...

ΔΙΣ ΑΓΑΘΙΔΟΥ: — Δὲν ἔχει *ἀλλά!* Ἀφοῦ εἴμεθα ἐν τῷ δικαίῳ, πρέπει νὰ τραβήξωμεν ἐμπρός, ἀδιαφοροῦσαι τί θὰ 'πῇ ὁ κόσμος. Καὶ σύ, μοῦ φαίνεται, εἰς τὴν τέχνην σου, τὸ ἴδιο κάμνεις. Πόσες φορὲς δὲν ἤκουσες νὰ λέγουν διὰ τὰ ἔργα σου ὅτι εἶνε *μαλλιαρά!* Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σ' ἔκαμε νἀλλάξῃς τρόπον ἐργασίας. Ἔτσι;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ναί, ὁ πολὺς κόσμος δὲν ἐννοεῖ ἀπὸ τέχνην. Μὴ λησμονῆς ὅμως, ὅτι ἐγὼ ζωγραφίζω μὲ λάδι.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Κ' ἐγώ;... μήπως ἐγὼ ζωγραφίζω μὲ ξεῖδι;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *γελῶσα:* — Μὰ νά, ἀκριβῶς. Ἐκεῖνο μάλιστα τὸ μέρος τοῦ προγράμματος ποῦ λέγει ὅτι «θὰ κρίνωμεν καὶ θὰ ἐπικρίνωμεν», μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε μὲ ξεῖδι, μὲ πιπέρι... μὲ ἁλάτι ἴσως... ἀλλὰ διόλου μὲ λάδι!

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Πάλι τὰ γύρισες στὸ ἀστεῖο. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ 'πῶ! Ἡ ζωγραφική σου μὲ τὸ λάδι, καὶ τὸ πρόγραμμά μου μὲ τὸ ξεῖδι... δίνουν τὰ χέρια. Ἂς τὰ δώσουμε λοιπὸν καὶ 'μεῖς καὶ ἂς μὴ φιλονεικοῦμε πιά. *(Τείνει τὴν χεῖρά της πρὸς τὴν Κλεοπάτραν).*

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, *λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τῆς Δος 'Αγκαθίδου:* — Ἔχεις δίκηο, δὲν θὰ ἦτο καλὴ ρεκλάμα διὰ τὸν Σύλλογόν μας νἀρχίσουμε ἀμέσως τὰ μαλώματα. Τὸ πρόγραμμά σου μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἐνθουσιάζῃ... Ἀλλὰ μιὰ φορὰ ποῦ ὑπέγραψα, ἐν νοῷ νὰ μείνω πιστή. *('Ακούεται ὁ κώδων τῆς θύρας.)*

— Ἄ, νά! θὰ εἶνε ἡ Κλεονίκη.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Δὲν εἶνε τὸ κτύπημά της.. Μπορεῖ νὰ εἶνε καμμιὰ ἄλλη... ἢ καὶ πολλὲς ἄλλες...

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΦΛΩΡΑ.

ΦΛΩΡΑ, *εἰσέρχεται σαστισμένη:* — Κυρία... νὰ τὸ ἀφίσω νὰ μπῇ μέσα;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ποιό;

ΦΛΩΡΑ: — Τὸ... τὸ πρόσωπο ποῦ κτύπησε τώρα τὴν πόρτα.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Εἶνε γυναῖκα;

ΦΛΩΡΑ, *διστάζουσα:* — Μὰ... μοῦ φαίνεται, ναί.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Τί θὰ 'πῆ σοῦ *φαίνεται ;* Εἶνε γυναῖκα ἢ ἄνδρας ;

ΦΛΩΡΑ : — Μὰ δὲν εἶν' εὔκολο νὰ σᾶς 'πῶ. Καπέλο ἀντρίκιο, σακκάκι ἀντρίκιο, πόδια ἀντρίκια — κάτι ποδάρες ! — γυαλιὰ ἀντρίκια, κ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι, πιὸ χοντρὸ ἀπὸ τὴ «Μαγειρική μου»... Νὰ πῆς γιὰ τὸ μοῦτρο ; Αὐτὸ πιὰ εἶνε ποῦ δὲν εἶνε οὔτε ἀντρίκιο, οὔτε γυναίκειο. Ἂν δὲν φοροῦσε καὶ φουστάνι, μὰ τὴν πίστι μου θὰ τὴν πετοῦσα ἔξω. Μὰ ἔλα ποῦ φορεῖ φουστάνι ! ;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ. — Φυσικά ! τὸ φουστάνι εἶνε τὸ ἔμβλημα, ἡ σημαία, τὸ σύνθημα !...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. *αἰφνιδίως :* — Θὰ εἶνε καμμία Ἀγγλίς !

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Ἀγγλίς ; ! Μὶς λοιπὸν ἀληθινή ; Ἄ, μ' αὐτὸ μᾶς κολακεύει πολύ !

ΦΛΩΡΑ : — Νὰ τὴν φέρω λοιπὸν μέσα ;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ : — Τρέξε γρήγορα !

ΦΛΩΡΑ, *καθ' ἑαυτήν :* — Ἄχ ἐκεῖνες οἱ ποδάρες ! Τί θὰ τραβήξῃ τὸ παρκέτο μου !... *(Ἐξέρχεται.)*

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bezançon]

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE PECH]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἀπηλπισμένος, ἀνίσχυρος νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πλέον τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς τύχης, ἡ ὁποία ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ, ἐσυλλογίζετο, βλέπων τὸν Σηκουάναν, ὁ ὁποῖος ἔρρεε παρὰ τοὺς πόδας του, μήπως δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ τελειώσῃ μ' ἕνα πήδημα τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ζωήν,—ὅταν ἐπὶ τῆς προκυμαίας τοῦ Ὡρολογίου ὅπου εὑρίσκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἶδε μέγα πλῆθος λαοῦ νὰ διέρχεται ἐνώπιόν του, νὰ διασχίζῃ τὸν ποταμὸν καὶ νὰ διευθύνεται μὲ διατόρους κραυγὰς πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Δημαρχείου.

— Εἰς τὰ ὅπλα, πολῖται !... Ἡ πατρὶς ἐν κινδύνῳ !... Ἡ πατρὶς κινδυνεύει ! — ὡρύετο τὸ μανιῶδες ἐκεῖνο πλῆθος.

Καὶ αἱ λέξεις «Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ» γραμμέναι μὲ πελώρια ψηφία εἰς μίαν μεγάλην σημαίαν, ἡ ὁποία ἀνεπετάσθη ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ Δημαρχείου, ἐπροκάλει πανταχόθεν φλογερὰς πατριωτικὰς ἐκδηλώσεις.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν—23 Ἰουλίου 1792,—εὐρεῖαι ἐξέδραι, στολισμέναι μὲ κλάδους δάφνης καὶ μυρσίνης, μὲ τάπητας καὶ μὲ σημαίας, εἶχον στηθῆ εἰς διάφορα μέρη τῆς πρωτευούσης, διὰ νὰ προσέρχωνται αἱ ἐθελονταί.

Μέγας ὑπῆρξεν ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀνῆλθον τὰς βαθμίδας τῶν ἐξεδρῶν διὰ νὰ προσφέρουν εἰς τὴν πατρίδα τὸν φόρον τῆς ἀγάπης των. Ἐργάται, τεχνῖται, ἔμποροι, ὑπάλληλοι, ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων ἄνθρωποι ἔσπευδον φιλοτίμως, ποῖος πρῶτος νὰ λάβῃ τὸ πιστοποιητικόν, τὸ ὁποῖον θὰ τῷ ἔδιδε τὸ δικαίωμα νὰ ὁπλισθῇ πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, τοῦ ἀπειλουμένου ὑπὸ ξενικῆς εἰσβολῆς.

«Ἐχθροὶ τῆς πατρίδος—ἔλεγε τὸ θούρειον ἆσμα,—ὅλοι εἶνε στρατιῶται διὰ νὰ σᾶς πολεμήσουν.—Ἐὰν πέσουν οἱ νεαροί μας ἥρωες, ἡ γῆ θὰναβλαστήσῃ ἄλλους, ἑτοίμους νὰ πολεμήσουν ἐναντίον σας !»

Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά του ὁ Ἰακωβάκης ἀνέβη, καὶ μὲ δειλίαν, διότι εἶχε συναίσθησιν τῆς σωματικῆς του ἀδυναμίας, ἐζήτησε νὰ τὸν στείλουν καὶ αὐτὸν εἰς τὰ σύνορα.

Ἡ αἴτησις αὐτή, τὴν ὁποίαν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι οἱ ἐπιφορτισμένοι νὰ δέχωνται τοὺς ἐθελοντάς, ἔπρεπε νὰκούσουν μὲ θαυμασμὸν καὶ μὲ σέβας, ἔγινε δεκτὴ διὰ σαρκαστικῶν γελώτων, οἱ ὁποῖοι βαθύτατα ἐπλήγωσαν τὸ δυστυχισμένο παιδί.

Ἐλλείψει τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν ἡλικίας, γεννήσεως, ἠρνήθησαν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος πολίτης, ὁ ὠχρὸς καὶ ἀσθενικὸς, εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην ὑπὸ τοῦ νόμου ἡλικίαν διὰ νὰ τῷ ἀνατεθῇ οἱαδήποτε ὑπηρεσία εἰς τὸν στρατόν.

— Ἐσύ, παιδάκι μου, ἔχεις ἀκόμη ἀνάγκην νὰ πιῇς γάλα ! τῷ εἶπον καὶ τὸν ἀπέπεμψαν.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ναί . . . . εἶχεν ἀκόμη ἀνάγκην νὰ πιῇ γάλα, ἢ τοὐλάχιστον κάτι νὰ φάγῃ. Ὁ σκληρὸς αὐτὸς λόγος τῷ ὑπενθύμισε τὴν ἐρημίαν τοῦ στομάχου του, ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ δεχθῇ τὸ παραμικρὸν ἀπὸ χθές. Καὶ ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἕνα πιάτο ζεστῆς σούπας θὰ τῷ ἔσωζε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὴν ζωήν...

Μὲ δακρυσμένα μάτια, τρέμων ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ ἀπὸ τὴν πεῖναν, κατῆλθεν ἐπιπόνως τὰς βαθμίδας τῆς ἐξέδρας καὶ ἀνεμίχθη μὲ τὸ πυκνὸν καὶ θορυβῶδες πλῆθος, τὸ ὁποῖον συνωστίζετο εἰς τὰ πέριξ τοῦ Δημαρχείου.

Τί θὰ ἐγίνετο τώρα ;

Περιεπλανᾶτο ἀσκόπως ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἠσθάνετο μεγάλην ἐξάντλησιν καὶ ρίγη πυρετοῦ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστηρίζετο εἰς κανένα τοῖχον διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Εἰς τὴν γωνίαν κάποιου δρόμου, ἕνα ἐλεεινὸν κοκκινότριχον σκυλάκι, ἰσχνότατον, ἦλθε καὶ ἐτρίφθη ἐπάνω του καὶ τὸν ἐκύτταζε μὲ τὰ λυπητερά, τὰ παραπονετικά του μάτια, ὡς νὰ ἐζητοῦσε τὴν προστασίαν του.

Ὁ Ἰακωβάκης, μὲ καλωσύνην, τοῦ ἐχάϊδευσε τὸ κεφάλι, καὶ ὁ σκύλος, εὐγνώμων, τὸν ἠκολούθησε.

— Ἔρημος σκύλος σὰν καὶ μένα, ἐσυλλογίσθη ὁ μικρὸς ὀρφανός, θὰ γυρεύῃ χωρὶς ἄλλο, σὰν καὶ μένα ἐπίσης, κάτι νὰ βάλῃ στὸ στόμα του.

«Ὁ σκύλος, εὐγνώμων, τὸν ἠκολούθησε...» (Σελ. 22, στ. γ'.)

Ἔφθασαν μαζὶ εἰς τὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου, ὅπου ὁ Ἰακωβάκης, κατάκοπος, ἐκάθησεν εἰς ἕνα πάγκον.

Ἦτο ἀπόγευμα.

Ὡραῖος ἥλιος ἔλαμπεν ἀκόμη εἰς τὸν κυανοῦν οὐρανόν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκεπασμένον ἀπὸ μερικὰ ἀραιὰ νέφη, ἐνῷ εἰς τοὺς πρασίνους κλάδους τῶν καστανεῶν καὶ τῶν ἀκακιῶν, κόσσυφοι καὶ ἀκανθίδες ἐξετέλουν μίαν πολύηχον συναυλίαν.

Εἰς τὸ μέρος τοῦ κήπου τὸ προσιττὸν εἰς τὸ κοινόν, πολυάριθμοι ὅμιλοι εὐτυχῶν παιδίων ἔτρεχαν καὶ ἔπαιζαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν μητέρων ἢ τῶν παιδαγωγῶν των.

Ἓν ἐξ αὐτῶν, χαριτωμένον ἀγοράκι πέντε ὡς ἓξ ἐτῶν, ἦλθε τρεχάτο καὶ ἄφισεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πάγκου, ὅπου ἐκάθητο ὁ Ἰακωβάκης, μίαν φέταν ψωμὶ ἀλειμμένην μὲ βούτυρον, τὴν ὁποίαν ἐκρατοῦσε καὶ ἡ ὁποία βεβαίως θὰ τὸ ἐμπόδιζεν εἰς τὸ παιγνίδι του.

Ὁ Ἰακωβάκης ἐκύτταξε μὲ βλέμμα πόθου τὸ ψωμὶ ἐκεῖνο, ἀλλὰ μολονότι ἐπεινοῦσε τόσον, ὄχι μόνον δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ πάρῃ, ἀλλὰ καὶ ἐπανειλημμένως τὸ ὑπερησπίσθη ἐναντίον τῶν ἐφόδων τοῦ πεινασμένου σκύλου.

Ἀκόμη μίαν φορὰν ἐσυλλογίσθη τὴν δυστυχίαν του, τὴν παρέβαλε μὲ τὴν δυστυχίαν τοῦ σκύλου,—τοῦ μόνου του φίλου—καὶ δάκρυα θερμὰ κατέβρεξαν τὰς παρειάς του. Ἐν τοσούτῳ ἐδίσταζε νἀφίσῃ τὴν θέσιν του, διότι μία ἐλπὶς ἤρχισε νὰ τὸν θωπεύῃ : ἂν τὸ παιδάκι δὲν ἐπανήρχετο ; κανεὶς τότε δὲν θὰ *ἐσκέπτετο νὰ τῷ διαμφισβητήσῃ τὸ* ὀλίγον ἐκεῖνο ψωμί...

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἀπὸ τὸν ἀπέναντι πάγκον, ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας γέρων, παρηκολούθησε τὸ βωβὸν καὶ σπαραξικάρδιον αὐτὸ δρᾶμα. Κινηθεὶς εἰς οἶκτον πρὸς τὴν μεγάλην δυστυχίαν, ἐσηκώθη, ἐπλησίασε τὸν Ἰακωβάκην καὶ ἐγγίζων ἐλαφρὰ τὸν ὦμόν του :

—Τὸ παιδὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν αὐτὴ ἡ φέτα, τῷ εἶπε, ἐγύρισε 'στὸ σπίτι του. Εἰμπορεῖς λοιπὸν νὰ τὴν προσφέρῃς 'στὸ σκυλί σου. Ὅσο γιὰ σένα, ἰδού, πάρε !

Καὶ τῷ ἔβαλεν εἰς τὴν χεῖρα ἓν νόμισμα ἓξ λιβρῶν.

Ὁ Ἰακωβάκης, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, ἐσώθη. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ μείνῃ περισσότερον εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἐκινδύνευε νἀποθάνῃ τῆς πείνας. Καὶ μολονότι αἱ πύλαι ἐφρουροῦντο αὐστηρῶς, εὐθὺς τὴν ἐπαύριον κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν μὲ τὸν τετράποδα φίλον του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὀνομάσῃ Τετράδην, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν συνήντησε καὶ ἡ ὁποία ἦτο Τετάρτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τὸ πανδοχεῖον ἡ «Περιστερά»

Εἰς τὴν ἰσόγειον αἴθουσαν τοῦ πανδοχείου ἡ «Περιστερά», εἰς τὸ χωρίον Φλουρσύ, ἡ Βριγίττα Δελσόλ, ἡ διευθύντρια τοῦ καταστήματος, ἔγνεθε μὲ τὴν ρόκαν της, καθημένη πλησίον τῆς ἑστίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπετεφροῦντο ἀργὰ τὰ τελευταῖα ξύλα.

Παρακολουθοῦσα ὁλονὲν μὲ ἀφῃρημένον ὄμμα τὰς κινήσεις τῆς ἰδίας της σκιᾶς, ἡ ὁποία ἐσχηματίζετο φανταστικὴ εἰς τὸ ἡμίφως ἐπὶ τῆς καμηλῆς ὀροφῆς, ἐσυλλογίζετο τὰ θλιβερὰ γεγονότα, τῶν ὁποίων, ἀπὸ δύο ἤδη μηνῶν, ἡ δυστυχὴς Γαλλία ἦτο τὸ θέατρον : τὴν ἐπάνοδον τῶν Μεταναστῶν συνοδευόντων τὰ πρωσσικὰ καὶ αὐστριακὰ στρατεύματα, τὴν ἅλωσιν τοῦ Λογκβύ, τὴν παράδοσιν τοῦ Βερντέν, τὰς μάχας τοῦ Ἀργκόν, τὸν βομβαρδισμὸν τοῦ Βαλμύ, τὸν ἐμπρησμὸν τῆς Λίλλης, τῆς ὁποίας τὰ καπνίζοντα ἀκόμη ἐρείπια ἐμαρτύρουν περὶ τῆς λύσσης τῶν ἐχθρῶν...

—Πόσα ἔγιναν σὲ τόσο λίγον καιρό ! ἐψιθύριζε *στρέφουσα* ὁλονὲν μὲ τὰ εὐκίνητα δάκτυλά της τὴν ἄτρακτον, περὶ τὴν ὁποίαν ἐτυλίσσετο τὸ καννάβινον νῆμα. Τί κρῖμα νὰ μὴ κυνηγήσῃ ἀκόμη αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὁ Δυμουριέ, ἀντὶ νὰ τοὺς ἀφίσῃ νὰ ξαναπεράσουν ἥσυχα τὰ σύνορα !... Διότι τὸ μάθημα δὲν τοὺς ὠφέλησε καθόλου, καὶ νά τους ποῦ ξαναγυρίζουν τώρα τολμηρότεροι καὶ αὐθαδέστεροι παρὰ ποτέ !

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῶν Λατινικῶν :

Ὁ καθηγητής :—Πῶς κάμνει τὸ θηλυκὸν τοῦ ρὲξ (rex) ;

Ὁ μαθητής, μετὰ σκέψιν :—Ρέγγα ! ! !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠχοῦς τῆς Λίμνης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Πρόνοια» τῆς Μυτιλήνης ἀνενέωσε διὰ τὴν Α' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1909 τὴν συνδρομὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 69 καὶ 70 συστηθέντων ἀπόρων.

Ὁ Σύλλογος «Ὡραία Χίος» τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τοὺς ὑπ' ἀριθ. 42, 44, 45, 49, 50, 51, 53, 54, 55, 56, 60, καὶ 64 συστηθέντας δώδεκα ἐν ὅλῳ ἀπόρους.

Ὁ *ἐν Σερβίᾳ* κ. Ι. Κ. Γκελιάδης, φίλος τῆς Διαπλάσεως, ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τὸν ὑπ' ἀριθ. 61 συστηθέντα ἄπορον.

Εὖγε εἰς ὅλους.

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ὅσοι θέλουν νἀνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν 30ὸν ἔτος, παρακαλοῦνται νὰ τὸ κάμουν *μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου* τὸ βραδύτερον. Διότι μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἱουδήποτε ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἔγκρισιν.

Ὑπενθυμίζω εἰς ὅσους θέλουν νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Εὐσήμων τοῦ 1908, ὅτι πρέπει νὰ μοῦ στείλουν τὴν ζητηθεῖσαν Σημείωσιν (ἴδε φύλλον 53ον) *μέχρι τέλους Δεκεμβρίου.* Ὅσοι δὲν στείλουν, δὲν θἀναφερθοῦν εἰς τ' Ἀποτελέσματα.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Ξεσπάθωμα, *Ζίνα.* Ὅλαι αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ νέα μας φίλη, ὡς ἐξαδέλφη σου, θὰ σοῦ ὁμοιάσῃ καὶ θὰ διαπρέψῃ πολὺ εἰς τὸν κύκλον μας.

Νομίζω ὅτι σοῦ ἀπήντησα, *Φάρε τῆς Μυτιλήνης,* ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στείλῃ κανεὶς περισσοτέρας ἀπὸ 15 Ἀσκήσεις διὰ τὸν Διαγωνισμόν. Μερικοὶ ὑπερβαίνουν κάποτε τὸν ὡρισμένον ἀριθμόν, ἀλλ' αἱ ἐπὶ πλέον Ἀσκήσεις τοῖς ἀφαιροῦνται, πρὸς τιμωρίαν των δέ, *αἱ ὡραιότεραι.*

Περιμένω λοιπόν, *Ξεσπεσμένε Λόρδε,* τὰ νέα Ξεσπαθώματα. Ἡ ἀνανέωσις συνδρομῆς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ λογίζεται ὡς ξεσπάθωμα, ἐκτὸς τῆς τῶν συστηθέντων ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ ἀπόρων. Οἱ τυχόντες Ἐπαίνου εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος δικαιοῦνται νὰ λάβουν εἰς βιβλία λεπ. 1 ½ δι' ἕκαστον φύλλον.

«Μὲ ἠρώτησέ τις — μοῦ γράφει ἡ *Ἀνεμώνη,*—ἐὰν ἔχω φίλην ἐλικρινῆ. Καὶ δὲν ἐδίστασα νἀπαντήσω ὅτι ἔχω σέ. Φίλη ἐλικρινεστέρα καὶ συμπαθεστέρα δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ !» Πόσον εἶμαι ἀληθινὰ εὐτυχὴς νὰ βλέπω ὅτι μάγαποῦν ἔτσι !

Ναί, *Κίρκη,* εἶδες τί ἄγριος ὁ ἐφετεινὸς χειμών ; Βρέχει, βρέχει, ἀτελείωτα. Καὶ «τὰ κοφτερὰ πίσω εἶνε» ἀκόμη ! Διότι ποιὸς ξεύρει τί βοριάδες καὶ τί χιόνια μᾶς περιμένουν...

Ἡ Εὔφημος Μνεία, *Φιλὶ τῆς Μάνας,* δὲν λογαριάζεται διόλου εἰς τὸ Ἀθρόον. Δι' αὐτὸ δὲν εἶδες νἀναφέρεται μὲ ἀντίστοιχον ἀριθμητικὴν ἀξίαν εἰς τὸν 'Οδηγόν. Ἀσκήσεις δημοσιεύονται ὄχι μόνον τῶν βραβευομένων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπαινουμένων, καὶ τῶν λαμβανόντων ἁπλῶς Εὔφημον Μνείαν.

Εὔοσμον Ἴον, εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς τόσον καλὰς διαθέσεις. Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ φαίνεται, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι γρήγορα θἀναδειχθῇς μεταξὺ τῶν ἐνθουσιωδεστέρων μου φίλων.

Γνωρίζω τὴν ἀγάπην σου, *Ἀθάνατε Ἑλλάς,* καὶ δὲν θυμόνω ποῦ ἄργησες τόσον νὰ μοῦ γράψῃς. Ἄλλως τε τὸ χαριτωμένον γράμμα σου μὲ ἀπεζημίωσε καλὰ δι' αὐτὴν τὴν σιωπήν. Βραβεῖον ἔστειλα.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτόν σου γραμματάκι, *Ἄνθος τῆς Χίου.* Ἐλπίζω ὅτι θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά.

Ἐγέλασα, *Ζήτω ἡ Πατρίς,* μὲ αὐτὰ τὰδελφικὰ μαλλώματα περὶ τοῦ ποῖος θὰ πρωτοδιαβάσῃ τὸ φύλλον. Θὰ τὰ θυμᾶσθε καὶ σεῖς σὰν μεγαλώσετε καὶ θὰ γελᾶτε...ἀλλὰ τί λέγω ; μήπως δὲν γελᾶτε καὶ σεῖς ἀπὸ τώρα ; μήπως αὐτὰ δὲν ἀνήκουν πλέον εἰς τὸ παρελθόν ;—Πολὺ-πολὺ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὔσπραξιν ἐκείνης τῆς συνδρομῆς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἄγορια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα : *Ἐνθουσιώδης Κύπριος,* α. (Ζ.Ρ.) *Αἰπυτίδης Γόργος,* α. (Γ.Δ.) *Τῆς Λευθεριᾶς τ' Ἀγέρι,* κ. (Ε. Σ.) *Ἀνθοῦσα Ἐλαία,* κ. (+!;) *Φιλὶ τῆς Μάνας,* α. (Α.Α.) *Ἀθανάσιος Διᾶκος,* α. (Ι.Χ.) *Εὔοσμον Ἴον,* κ. (Α.Α.) *Ἔγγονος Αὐτοκράτορος,* α. (Γ.Γ.) *Ὑποφώσκουσα Ἠώς,* κ. (Α.Τ.) *Ἄσπρος Καφές,* α. (+..) *Δὸν Ἠλίας Κολοκύθας,* α. (Φ. Φ.) *Σιβύλλα,* κ. (Μ. Ρ.) *Ἑλληνόφρων,* α. (Κ.Ε.) *Σατανᾶς,* α. (Μ.Γ.) *Μαραμένη Ἐλπίδα,* κ. (Δ.Χ.) *Ἀτλαντικός,* α. (Δ.Β.) *Θῦμα τοῦ Φθόνου,* α. (Α.Γ.) *Ἑλληνικὴ Δόξα,* κ. (Σ.Κ.) *Ἄνθος τῆς Θράκης,* κ. (Ε.Σ.) *Ἑορτὴ τῆς Σημαίας* α. (Κ.Κ.) *Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων,* κ. (Μ.Ν.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ζήτω ἡ Πατρίς,* κ. *Ξεπεσμένος Λόρδος,* α. *Τσῖρος,* α. *Μαγεμένο Δακτυλίδι,* α. *Ταπεινὸ Γιασεμί,* α. *Πίστις-Πατρίς,* α. *Κίρκη,* κ. *Ἄνθος τῆς Χίου,* κ. *Αἰγυπτία Βασιλόπαις,* κ. *Ἐρνάνης,* α. *Ἄρχων τῆς Χίου,* α. *Ριγολέτος,* α. *Κουροπάτκιν,* α. *Μάρκος Αὐρήλιος,* α. *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος,* κ. *Πόθος τῆς Μακεδονίας,* κ. *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας,* α. *Ἑλλὰς-Κρήτη,* α. *Ἰδανικότης,* κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἑλληνικὴν Δόξαν* (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βγοῦν καὶ τ' ἀποτελέσματα τῶν Λύσεων· τὰ Εὔσημα τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου θὰ λογαριασθοῦν μετὰ τῶν Εὐσήμων τοῦ 1909·) *Πόθον τῆς Μακεδονίας* (Βραβεῖον ἔστειλα· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἑλληνόφρονα* (χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα·) *Αὔραν τοῦ Πηλίου, Πρίγκιπα τῆς Ἐπαλόφου* (τί ὡραῖα ζωγραφισμένον τὸ δελτάριόν σου !) *Νικόλαον Η. Λ.* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Χ. Π. Μοσχ.* (ναί, διότι εἶνε Διαγωνισμὸς τοῦ 1908·) *Πλοίαρχον Νέμον* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου περὶ ἑνάρξεως τῆς Τουρκικῆς Βουλῆς· ναί, εἶδες τί «μεγαλοπρεπῆς» ἡ ἀπάντησις τῆς *Ἑλιούδας* εἰς τὴν Κυριακήν ;) *Εἶμαι Ζακυνθία, Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* (χάρτην Λύσεων ἔστειλα·) *Ἠλιακὴν Ἀκτῖνα* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ·) *Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα* (βεβαίως δύνασαι νὰ μεταχειρισθῇς τὸ παλαιόν· εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ ξεσπαθώματα·) *Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον,* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18 Δεκεμβρίου,* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 30 Δεκεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 17 Ἰανουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

14. Λεξίγριφος

Τὸ μέγεθος τοῦ πλοίου μου
Ἠθέλησα ναὐξήσω,
Κ' ἐσκέφθηκα δυὸ γράμματα
Στο τέλος νὰ κολλήσω.
Ἀλλὰ μ' αὐτὸ ἐμίκρυνε,
Ζωντάνεψε τὸ πλοῖον,
Καὶ Βασιλόπαις ἔγινε
Γνωστὴ ἀπὸ Βιβλίον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

15. Συλλαβόγριφος

Δύο σύμφωνα μαζὶ
μὲ ἀντωνυμίαν ἑνόνεις,
Καὶ ἀμέσως ποταμὸν
τῆς Ἑλλάδος φανερόνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κανδανολέοντος

16. Στοιχειόγριφος

Ἐνῷ τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
Σὺ μοῦ κόβεις τὸ κεφάλι·
Θαῦμα! τί δροσιὰ εἶν' αὐτὴ
Ὁποῦ ἔξαφνα προβάλλει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφανωμένου Ἄρματος

17. Ἀναγραμματισμὸς

Ἐν φυσικὸν φαινόμενον
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Τόπον τινὰ δενδρόφυτον
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Ἑλλάδος

18. Ἀστὴρ

* * * Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕ-
* * * τως ὥστε νὰναγινώσκεται:
* * * Ι * * * καθέτως ρωμαῖος ἱστορικός,
* * * ὁριζοντίως ἀρχαία ποιήτρια·
* * * διαγωνίως δέ, πόλις τῆς Τουρ-
* * * κίας καὶ ἐπίθετον κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ Μεσολογγίου

19. Συλλαβικὸς Ρόμβος

1.—Φωνῆεν.
2.—Ὅπου ἢ δι' οὗ κρεμῶμεν.
3.—Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς.
4.—Σχολικὸν ἔπιπλον.
5.—Ἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ Μενελάου Πετρίδου

20. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 2 5 = Μέγας Ρωμαῖος.
2 3 2 4 = Ἥρως.
3 1 2 5 3 2 = Νῆσος.
4 1 3 2 = Δὲν εἶνε σῶμα.
5 2 = Θεός.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

21. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὶς

Αἱ δεύτεραι συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν Αὐτοκράτορα Ρωμαῖον:

1, Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος· 2, Μαλάκιον· 3, Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος· 4, Πρωτόπλαστος· 5, Ζῶον φορτηγόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάρου Μυτιλήνης

22. Ἐλλιποσύμφωνον

οο-οση-οωεο-ευιιη-αω-*-ααω-οωαο-ωαη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου

23. Γρῖφος

```
    ΔΙ     ΔΙ     ΔΙ     ΔΙ
    ΔΙ  ΔΙ     ΔΙ     ΔΙ  ΔΙ
    ΔΙ ΔΙ      ΔΙ     ΔΙ ΔΙ
Μ   ΔΙ        ΔΙ     ΔΙ
    ΔΙ ΔΙ      ΔΙ     ΔΙ
    ΔΙ  ΔΙ     ΔΙ     ΔΙ
    ΔΙ     ΔΙ     ΔΙ     ΔΙ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πμέρας τῆς Ἐλευθερίας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, ἤτοι καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Οἱ Ναυπλιῶται συνδρομηταὶ ὑπόσχονται τῷ παιφιλτάτῳ αὐτῶν ἀρχηγῷ *Προμάχῳ τῆς Ἐλευθερίας* ὑποστήριξιν ἐκθυμοτάτην.—"*Ἐνδοξος Ἐλευθερία, Ἄνθος τῶν Λειμώνων, Ἀτρόμητος Λέων, Δοξασμένο Ναύπλιον, Ναυτοπούλα τοῦ Ναυπλίου.* (Θ,33)

Διάλογος:—*Ἰδανικότης*, ἀπὸ ποῖον ἀριθμὸν ἀρχίζει ἡ προπαίδεια;

—Προκειμένου περὶ ρεκλαμῶν Μαρμαροβασιλικῶν ψευδωνύμων, ὦ *Βασιλόπαι*, ἀπὸ τὸ.. 481! Ἐν ἄλλαις περιπτώσεσι ἀπὸ τὸ 1. Τώρα τὸ κατάλαβες;;; ὅτι... ρεκλάμας χάριν ἤρχισαν ἀπὸ τὸ 481;! (Θ,34)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΑΣ Δεκαπενθήμερος ἐν Ἀθήναις, Ἀλκαμένους 11. Ἔτος Δ'.—Περιοδικὸν χρησιμώτατον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν, διδάσκον τὴν τέχνην τοῦ νὰ μὴ ἀσθενῆτε ποτέ, ἀπαραίτητον διὰ τὰς μητέρας.—Συνδρομὴ ἐτησία δρ. 5. (Ἐξωτερικοῦ φρ. 6.) (Θ,35)

Οἱ Κρῆτες ἡμετέρου κόμματος πέμπουσι δι' ἐμοῦ ἕνα μπουκέτο εὐχῶν διὰ τὴν ἑορτὴν των (6 τρέχ.) τῷ φιλτάτῳ συναγωνιστῇ *Κρητικῷ Ὀνείρῳ* καὶ ἀγαπητῷ ὑπαρχηγῷ *Κανδανολέοντι*.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (Θ,36)

Δι' ἡμῶν *ἅπαντες* οἱ *τριακόσιοι* Καϊρινοὶ ψηφοφόροι ὑπόσχονται ἐνθερμοτάτην ὑποστήριξιν εἰς τὴν *Πανελλ. Αἰγυπτ. Ἕνωσιν*.—Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς, Κῆρυξ τοῦ Δικαίου, Νυκτοκόραξ, Τσῖρος, Βαρῶνος, Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο, Αἰγυπτιακὸς Στόλος, Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανὸς κλπ. κλπ. (Θ,37)

Αἰγυπτία Βασιλόπαι, κεραυνόπληκτος!ἔ;! νομίζεις!; Προσοχή...ὁ πόλεμος στοιχίζει...Οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις! Μετριοπάθειαν καὶ ὄχι παραφοράς.—*Ξεροφιλόσοφος* (Θ,38)

Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς δυνάμεως τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Ἀρχιστράτηγος: — Προσοχηή!— Χά! χά! χά!— Τί γελᾶτε σεῖς, ξόανα, Κάλπ καὶ Χαντζίρ;— Γελοῦμεν ἐνθυμηθέντες τὸ εὐφυέστατον (!;) ἐπινόημα τῶν Λατροῦμνικῶν, ποῦ, γιὰ νὰ φανοῦν πολυαριθμότεροι, φοβίζοντες οὕτω ἡμέτερον κόμμα, ἤρχισαν τὴν ἀρίθμησιν ἀπὸ τοῦ 481, ἀφίσαντες τὰ ρέστα πρὸς φύλαξιν τῶν ἐκ τῶν ...ἐπιστολῶν κατακλυσθέντων Γραφείων των (!!) ἐπειδὴ γραφεῖα, σὰν τὰ δικά των (!) δὲν μένουν ἀφρούρητα, λέγουν, εἰς τέτοια περίστασι, καὶ γι' αὐτὸ ἔστειλαν κ' ἐκεῖνοι, ὡς φρουρὰν τὸ τάγμα τῶν...ἀνυπάρκτων! Ἂς μάθουν ὅμως ὅτι σ' ἐμᾶς αὐτὰ τὰ στρατηγήματα δὲν περνοῦν, (Θ,39)

Ἀρχαιρεσίαι ἀρτισυστάτου Συλλόγου «*Κνωσός*». Πρόεδρος: *Ἑλλὰς-Κρήτη*. Ζητοῦνται πανταχόθεν ἀντιπρόσωποι. Ἔντυπα καταστατικὰ διανέμονται. Πληροφορίαι: Μιχαὴλ Γρηγορίου (γραφεῖον τελώνου) Ἡράκλειον. (Θ,47)

Ὑπερπεντήκοντα ψηφοφόροι περιφερείας Kafr Zayat εὑρίσκονται εἰς ἀναστάτωσιν ἐκ φανταστικῶν ἀριθμῶν Λατροῦμνικῆς δυνάμεως. Μέχρις ἐσχάτων δηλοῦμεν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν φιλοτιμοενετικῷ κόμματι. Ζήτωσαν ΤΑ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΑ!!! Ζήτω ὁ ἀρχηγὸς περιφερείας μας ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΑΣ!!—*Χατζηκουμπούρας*, *Ἐθνικὸς Στόλος*, *Ἀμαδρυὰς* καὶ συντροφία. (Θ,40)

Εὐχὰς στέλλω μυρίας θερμὰς μ' ὅλο καρδιὰ εἰς τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, νὰ ζήσῃ εὔθαιμον καὶ με χαρά.

Φιλόσπατρις Ἑλληνοπούλα (Θ,41)

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, δέξου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου τὰς θερμοτέρας τῶν εὐχῶν μου.— *Ἑλληνικὴ Καρδία* (Θ,42)

Ἱδρύθη ἐν Πύργῳ Σύλλογος «ΠΛΕΙΑΣ». Σκοπὸς ἡ διάδοσις τῆς Διαπλάσεως. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν, Πρόεδρος: *Μιμόζα*, Ἀντιπρόεδρος: *Ἐδελβάϊς*, Ταμίας *Μαραμένη Φύσις*, Γεν. Γραμματεὺς: *Νευρόσπαστο*, Εἰδικὸς Γραμμ. *Μπερδεμένη Κυκλαμιά*, Μέλη: *Ἰαπωνέζικο Τριαντάφυλλο*. *Ρεζεντά*, *Ἀραχνόντυτη*, *Ἀνθισμένη Αὐγαριά*, *Κάλυξ Ἄνθους*, *Ἀνατολῆς*, *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ*, *Ἀνεμόνη*. Ἀνακηρύσσει δὲ ἐπίτιμον πρόεδρον τὴν ἐκλεγεῖσαν καὶ μὴ ἀποδεχθεῖσαν τὴν θέσιν τῆς Προέδρου *Ἱερὰν Ἄλτιν*.—*Τὸ πολιτικὸν φρόνημα τῶν μελῶν ἀνεξάρτητον*. (Θ,43)

Ἱδρύθη ἐν *Σμύρνῃ* ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΙΩΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ, οὗ ὁ σκοπὸς εἶνε ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρων εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ ἡ διάδοσις αὐτῆς. Προσωρινὸν διοικητικὸν συμβούλιον. Πρόεδρος: *Βασίλειος Στύλογλου*, Ἀντιπρόεδρος: *Ἀσπασία Τσιτσεκλῆ*, Γραμματεὺς: *Εὐρυσθένης Τριαντοφυλλίδης*, Ταμίας: *Ἀθανάσιος Καραμανλῆς*, Σύμβουλοι: *Σοφία Σωτηρίου*, *Χρῆστος Σολωμονίδης*, *Ὑπατία Τσιτσεκλῆ*.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ γίνωσι μέλη, ἰδιαιτέρως οἱ ἐν Σμύρνῃ, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι σχετικὰς πληροφορίας, νὰπευθύνωνται πρὸς τὸν Mr Basile Stylogiou, Smyrne. (Θ,44)

Παύω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν καὶ δελταρίων. *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*.

Εὐχὴ τῆς Μάννας, τί καρδιὰ νὰ κάνουμε; κρῖμα στὰς ὑποσχέσεις σου! Ἡμεῖς καίπερ Αἰγύπτιοι, βλέποντες τὸν ἀναπόφευκτον πλέον ὀλεθρόν σου, προσχωροῦμεν στὸ Λατροῦμνικὸν κόμμα διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τοὐλάχιστον βραδεῖον ἑλκογέως. — *Αἰγυπτιακὸς Βάμβαξ*, *Ραμλιώτης*, *Χώρα τοῦ Φαραώ*, *Καϊρινὴ* Φίφτυ-τοῦ. (Θ,46)

Αἰγύπτιοι, Χιῶτες Ἀνοικτόκαρδοι, φιφτυτούδια, τρελλαμάσες,...μπᾶς καὶ σᾶς ἔστριψε ἡ βίδα; τίποτε οἱ ζέστες; μὰ θὰ πῆτε ὅλ' οἱ Χιῶτες εἶν' τρελλοί, ποιὸς ὀλίγο ποιὸς πολύ.—*Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων*. (Θ,48)

Η *Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων*, εἰσερχομένη διὰ τοῦ ἅρματός της ἐντὸς τοῦ Διαπλασιοκόσμου, χαιρετᾷ ὅλα τὰ ἀπανταχοῦ γῆς Ἑλληνόπουλα. (Θ,49)

Προσφιλεσσάτη *Ἠχὼ τῆς Καρδίας*, ἐπὶ τῷ θανάτῳ λατρευτῆς σου μητρὸς δέχθητι τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήρια *Ἑλληνίδος Μητέρας*. (Θ,50)

Οἱ κληρωθέντες ἀριθμοὶ λαχείων Κράτους Ἀνοικτοκάρδων:
340, 978, 76, 292, 1167, 489, 346, 528, 25, 1088. (Θ,51)

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος *Ἐν Ἀθήναις, 27 Δεκεμβρίου 1908* *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 4*

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE PECH]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἔπειτα, ἀνήσυχος καὶ συγκεκινημένη, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται τὸν μόνον υἱὸν ποῦ τῆς ἀπέμενεν, ἐκτὸς τῆς θυγατρός της Ἰουστίνας, ὡς στήριγμα καὶ παρηγορία τῶν γηρατείων της.

—Φθάνει νὰ μὴ μοῦ τὸν καταπιῇ καὶ αὐτὸν ὁ πόλεμος σὰν τοὺς ἄλλους! ἐστέναξε ρίπτουσα πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου βλέμμα ἀνησύχου στοργῆς.

Ὁ σύζυγός της, γηραιὸς λοχίας, ἀπόμαχος ἤδη μετὰ τὸν Ἑπταετῆ Πόλεμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναριθμήτους πληγὰς εἶχε λάβῃ, ἀπέθανε τὸν Μάϊον τοῦ 1789, ἐγκαταλείπων εἰς τὴν χήραν του τέσσαρα τέκνα: τρεῖς υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα.

Ὁ μεγαλήτερος τῶν τριῶν, ὁ Ἀντώνιος, εἶχε φονευθῇ ἀπὸ ἔκρηξιν βόμβας εἰς τὴν μάχην τοῦ Βαλμύ· ὁ Λέων, ὁ δευτερότοκος, ἀναχωρήσας ὡς ἐθελοντὴς πρὸ ὀλίγων μηνῶν, εὑρίσκετο ἤδη ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Μαγεντίας μὲ τὸν στρατηγὸν Κουστῖνον. Μόνον ὁ Ἐδουάρδος, ὁ Βενιαμὶν τῆς οἰκογενείας, δεκαοκταετὴς μόλις εἶχε διαφύγῃ ὥς τώρα τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐνθουσιώδους πατριωτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξήγειρε τὸν λαὸν ἀφ' ἧς ἡμέρας, ἀπὸ Βορρᾶ ἕως Νότου, ἀντήχησεν ἡ κραυγή: «Πολῖται, ἡ πατρὶς εὑρίσκεται ἐν κινδύνῳ!»

Ἀλλ' ἡ Βριγίττα εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι ὁ χαρακτὴρ τοῦ νεωτέρου της υἱοῦ ἀπό τινος χρόνου εἶχε μεταβληθῇ σημαντικῶς. Ὁ ἔφηβος, ὁ ἄλλοτε τόσον ζωηρός, τόσον φαιδρός, εἶχε γίνῃ ἀποτόμως σοβαρός, περίλυπος, σιωπηλός, μὴ ἀρεσκόμενος ὅπως πρῶτα νὰ ἐξέρχεται. ἀποφεύγων ἀκόμη καὶ νὰ συνομιλῇ εἰς τὴν οἰκίαν μὲ τοὺς χωρικοὺς τοῦ Δουρλὲρ ἢ τοῦ Φλουρσί, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη ἢ αἱ ὑποθέσεις ἔφεραν εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς μητρός του.

Ἡ κυρία Δελσὸλ ἐφοβεῖτο πολύ, ὅτι καὶ ὁ Ἐδουάρδος θὰ ἐμιμεῖτο τὸ παράδειγμα τῶν μεγαλειτέρων ἀδελφῶν του. Μὲ ἀγωνίαν παρηκολούθει τὴν ἀδιάκοπον ἐκείνην παρέλασιν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα, μεταβαίνοντα εἰς τὰ σύνορα, διήρχοντο ἀπὸ τὸ πανδοχεῖόν της, ἐσταματοῦσαν κἄποτε διὰ ν' ἀγοράσουν τρόφιμα, καὶ κατόπιν, εὐθυμότατα, ἐξηκολούθουν τὴν πορείαν των ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς *Μασσαλιώτιδος*. Κ' ἐσυλλογίζετο, ὅτι τὸ πολεμικὸν αὐτὸ μένος δὲν θὰ ἐβράδυνεν ἴσως νὰ κυριεύσῃ καὶ τὸν μόνον υἱὸν ποῦ τῆς ἀπέμενε καὶ ποῦ τόσον ἐπιθυμοῦσε νὰ κρατήσῃ πλησίον της...

Ἡ σκέψις αὐτὴ τῆς ἀπέσπασεν ἀναφώνησιν διαμαρτυρίας.

—Ἂν αὐτὸ βαστάξῃ ἀκόμη ὀλίγον καιρὸ... ὅλοι θὰ μᾶς φύγουν, ὅλοι! ἀνέκραξε μὲ λυγμούς. Ἄχ, δυστυγισμένη μου Ἰουστίνα, τί θὰ γίνουμε!

Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς μεγάλης ἑστίας, διεγράφετο ἀορίστως χαρίεσσα μορφή, μόλις φωτιζομένη ἀπὸ τὰς ἀσταθεῖς καὶ τρεμούσας λάμψεις τῶν καιομένων ξύλων. Ἦτο ἡ Ἰουστίνα, κοριτσάκι δεκατριῶν ἕως δεκατεσσάρων ἐτῶν, εὔμορφη καὶ μικροκαμωμένη. Ἐκάθητο εἰς ἕνα σκαμνί, μὲ τὰς χεῖρας ἡνωμένας ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ ἐκοιμᾶτο. Βραδεῖα καὶ κανονικὴ ἡ ἀναπνοὴ ἀνήγειρεν ἐλαφρῶς τὸ στῆθός της, καὶ κάπου-κάπου ἐξέφευγαν ἀπὸ τὸ στόμα της λέξεις γλυκεῖαι καὶ ἀγνώριστοι, ἀσθενεῖς ἦχοι μελῳδικοί, ὡς παραπονετικοῦ κελαδήματος. Ὠνειρεύετο.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε ὅλον τὸ σπίτι, εἶχε πάρῃ τὸ μαλλί της καὶ τὰς βελόνας της διὰ

«Ἐσηκώθη καὶ ἐπλησίασε τὸν Ἰακωβάκην...» (Σελ. 23, στ. α'.)